Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățămîntului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII SINDICATELOR DIN INSTITUȚIILE DE ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XII, Nr. 575 — vineri 19 august 1960 — 12 pagini 25 bani

23 AUGUST

Sărbătorim ziua de 23 August în condițiile uriașului avînt și al nestăvilitului entuziasm cu care masele muncitoare de multe milioane au început să dea viață mărețelor sarcini puse în fața întregului popor de Congresul al III-lea al partidului nostru.

Este vie în mintea muncitorilor, țăranilor și intelectualilor de pe întreg cuprinsul patriei imaginea grandioasă a vieții noastre în plin avînt constructiv, arătată cu atîta claritate la Congres.

Această proaspătă trecere în revistă a înfăptuirilor cunoscute de poporul nostru între cele două Congrese, vine să întregească imaginea progresului continuu realizat de popor, sub conducerea partidului marxist-leninist, în cei 16 ani care s-au scurs de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascist. Înfăptuită în condițiile înaintării vijelioase a armatelor sovietice, organizată și condusă de Partidul Comunist din Romînia, insurecția armată de la 23 August 1944 a însemnat în filele istoriei poporului nostru un moment de cotitură aducătoare a unor mari prefaceri, ce aveau să schimbe din temelii viața maselor de oameni ai muncii, fața întregii țări.

Cu legitimă mîndrie patriotică privesc oamenii muncii șirul succeselor dobîndite an de an pe toate tărîmurile, succese pe care numai un popor descătușat, trăind într-o țară liberă și prosperă, le poate dobîndi. An de an au fost îndeplinite și depășite planurile noastre economice, ceea ce a însemnat an de an noi pași înainte pe drumul progresului. Față de anul 1955, bunăoară, a crescut de 5,6 ori, producția de cocs metalurgic, de 4,6 ori cea de tractoare, de 9,8 ori cea de semănători cu tracțiune mecanică pentru păioase și porumb, de 4,3 ori cea de vagoane de marfă și cisterne, de 6,6 ori cea de îngrășăminte chimice, de 2,5 ori producția de zahăr, de 2,2 ori producția de grăsimi, de 2,5 ori producția de mobilă etc.

Principiul leninist al industrializării socialiste, aplicat cu înțelepciune de către partid, capătă o strălucită întruchipare în țara noastră. Dezvoltarea cu precădere a industriei grele, cu ramura ei constructoare de mașini, este o mărturie a politicii de industrializare socialistă dusă de partid și guvern. Ca urmare, în anii noștri producția industriei constructoare de mașini a crescut și crește neîncetat. În 1960 ea este de peste două ori mai mare decît în 1955 și de zece ori mai mare decît în 1938. Succesele deosebite obținute în ramurile industriale hotărîtoare pentru dezvoltarea întregii economii naționale — siderurgia, construcția de mașini, energia electrică — asigură poporului nostru înaintarea cu pași siguri în construcția socialismului.

În agricultură, sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului ca sectorul socialist să fie preponderent atît ca suprafață cît și ca producție marfă a fost îndeplinită încă de la sfîrșitul anului 1959. În iunie a.c., sectorul socialist al agriculturii cuprindea peste 81 la sută din numărul gospodăriilor țărănești și din suprafața arabilă a țării. Producția agricolă de cereale, în special cea de grîu și de porumb, șeptelul, mai ales numărul bovinelor și porcinelor, au crescut simțitor, datorită metodelor agrotehnice și zootehnice avansate ce se folosesc în toate sectoarele agriculturii.

Progresele realizate în toate ramurile producției materiale au făcut să crească mereu acumulările, ceea ce a permis statului să facă investiții însemnate în felurite ramuri ale producției. Astfel a fost posibil ca în numai patru ani (1956—1959) să fie construite 101 întreprinderi noi și 93 secții noi, 294 de întreprinderi să fie dezvoltate și reutilate. Oamenii muncii din patria noastră se mîndresc cu construcții cum sînt laminorul de țevi de la Roman, fabrica de fire și fibre sintetice de la Săvinești și alte întreprinderi moderne, cu aparatură de înaltă tehnicitate, care contribuie la sporirea avuției naționale, la progresul regiunilor în care se află, al țării întregi.

În anii 1960—1965, așa cum prevăd Directivele Congresului al III-lea al partidului, crește în continuare volumul investițiilor în industrie și agricultură. În industria republicană vor intra în funcțiune peste 180 de întreprinderi noi și aproape 300 de secții noi și vor

(Continuare în pag. 2)

Al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor

La 18 august a.c. și-a început lucrările cel de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor din țara noastră. Congresul discută raportul C.C. al U.T.M. cu privire la activitatea Organizației revoluționare de tineret în perioada care a trecut de la Congresul al II-lea și sarcinile ce revin Uniunii Tineretului Muncitor pe baza Hotărîrilor celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Congresul Uniunii Tineretului Muncitor prilejuiește o puternică manifestare a dragostei și atașamentului tineretului din Republica Populară Romînă față de partidul clasei muncitoare, a hotărîrii lui de a munci cu perseverență pentru a da viață sarcinilor ce îi revin în construcția socialistă, pentru înfăptuirea mărețului program de muncă constructivă trasat de cel de-al III-lea Congres al partidului.

Cu legitimă mîndrie raportează tineretul nostru partidului iubit succesele pe care le-a dobîndit în muncă în anii care s-au scurs de la cel de-al II-lea Congres al U.T.M. Mobilizați de partid, tinerii din industrie și agricultură au adus și aduc o contribuție importantă la creșterea producției și productivității muncii, la reducerea prețului de cost și îmbunătățirea calității produselor. Un milion de tineri — muncitori, țărani, elevi, intelectuali — lucrează în brigăzile utemiste de muncă patriotică pe diferite șantiere de construcție. Valoarea economiilor realizate prin munca patriotică a tineretului a reprezentat numai în anul trecut peste 200.000.000 lei.

În întîmpinarea celui de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, în întreaga țară tinerii de la orașe și sate au muncit cu rîvnă în sectoarele în care își desfășoară activitatea. În regiunea Ploești, de pildă, cele peste 2.200 brigăzi de producție ale tineretului din întreprinderile metalurgice, rafinării și schele petrolifere, aplicînd cu succes inițiativa tinerilor de la uzinele „1 Mai" Ploești — „Nici un leu risipit, fiecare leu fructificat" — au obținut economii de metale, chimicale, energie electrică etc., în valoare de aproape 20 milioane lei. În Capitală, brigada de tineret de la secția croit a întreprinderii „Kirov" a economisit într-o singură săptămînă o cantitate de piele din care se pot confecționa 5000 perechi fețe de pantofi. Numai în regiunea Pitești tinerii au prezentat 200 propuneri de inovații, dintre care 102 se și aplică în producție. O deosebită amploare a căpătat în perioada premergătoare Congresul al III-lea al U.T.M. munca patriotică a tineretului. În regiunea Cluj brigăzile de muncă patriotică cuprind în prezent 95.000 tineri și tinere din întreprinderi, instituții și școli, care au efectuat lucrări în valoare de 5.800.000 lei.

Tineretul nostru, mobilizat de organizațiile U.T.M.,

(Continuare în pag. 2)

Acțiuni patriotice

Răspunzînd chemării comitetului regional U.T.M., tinerii din orașul Hunedoara au declarat luna august „Luna colectării metalelor vechi". Alături de tinerii muncitori, elevii școlilor de cultură generală și ai școlilor profesionale din Hunedoara au izbutit să colecteze și să predea oțelăriei peste 600 tone de fier vechi.

★

La G.A.S. Cîndești, raionul Buzău, lucrează cu însuflețire utemiști de la Școala pedagogică și de la Școala medie nr. 1 din Buzău.

Muncind cu mult elan la îngrijirea viei, în pepinieră sau la recoltatul fructelor, utemiștii au realizat pînă în prezent economii de peste 2.000 lei, conform angajamentului ce și l-au luat în cinstea zilei de 23 August.

23 AUGUST

(Urmare din pag. 1)

ti dezvoltate și reutilate aproape 400 de întreprinderi. Pentru dezvoltarea bazei materiale a agriculturii socialiste statul va acorda fonduri pentru investiții de două ori mai mari decît în perioada de 6 ani precedentă.

Grija partidului nostru pentru introducerea tehnicii înaintate, pentru calificarea mai înaltă a muncitorilor, pentru buna organizare a producției a avut ca rezultat creșterea productivității muncii în industrie, scăderea prețului de cost al produselor. Recenta hotărîre de partid și de stat cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției vine să dea un nou avînt dezvoltării producției industriale și agricole.

Cu multă bucurie și recunoștință au primit oamenii muncii măsurile repetate luate de partid și guvern pentru sporirea veniturilor muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor, cadrelor didactice, medicilor, funcționarilor. Hotărîrea de partid și de stat luată nu de mult pentru creșterea salariilor personalului tehnic din industrie și agricultură, a cadrelor de cercetători este o dovadă în plus a grijii partidului nostru pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Substanțial s-au îmbunătățit în anii noștri, de asemenea, condițiile de viață ale țărănimii.

Crește necontenit interesul maselor populare pentru cultură. Cartea, radioul, cinematografia, televiziunea etc. sînt puse în slujba oamenilor muncii, pentru a-i educa, pentru a le înfrumuseța viața. Școlile de toate felurile sînt deschise pentru fiii de muncitori, țărani, intelectuali și pentru tinerii care lucrează direct în producție, dornici să-și desăvîrșească pregătirea teoretică și de specialitate. Fonduri de miliarde sînt date învățămîntului pentru construcția de școli, cămine, internate, pentru înzestrarea acestora cu mobilierul și materialul didactic necesar, pentru pregătirea învățătorilor și profesorilor, pentru acordarea de burse elevilor. Hotărîrea luată la Congres ca statul să dea elevilor din clasele I—VII manuale în mod gratuit, prevederea ca în viitor să se extindă gratuitatea și asupra rechizitelor școlare, confirmă grija statului nostru democrat-popular pentru școală, pentru crearea unor condiții tot mai favorabile de studiu copiilor de oameni ai muncii de la orașe și sate.

Deosebit de semnificativă pentru nivelul material și cultural ridicat al poporului nostru este generalizarea în viitorul apropiat a învățămîntului de 7 ani și trecerea treptată la învățămîntul general de 8 ani. Școlarizarea la clasele I—IV a încetat de mult de a mai fi o problemă în țara noastră. În 1962 aproape întregul tineret de vîrstă școlară va absolvi școala de 7 ani. „Aceasta va fi — apreciază Documentele Congresului al III-lea al P.M.R. — un moment important al revoluției culturale ce se desfășoară în patria noastră".

Sarcina trasată de partid de a lega mereu mai strîns școala de viață, de practica construcției socialiste — fie că e vorba de învățămîntul de cultură generală, profesional și tehnic, sau superior — va asigura pregătirea tineretului în raport cu cerințele vieții noastre în plin avînt constructiv, cu cerințele tehnicii moderne, care pătrunde tot mai mult în cele mai diverse sectoare ale economiei.

Poporul nostru cunoscut altădată în lume pentru numărul mare de analfabeți, este astăzi — după 16 ani de viață liberă — un popor avansat din punct de vedere cultural. Toți locuitorii țării noastre știu carte. Nu peste mult, toți vor avea cel puțin 7 sau 8 clase elementare. Acest salt uriaș a fost posibil numai datorită politicii înțelepte a partidului, care are drept scop suprem o viață fericită și îmbelșugată pentru masele largi muncitoare.

Eforturile făcute de partid și de statul nostru democrat-popular pentru dezvoltarea economiei și culturii, pentru ridicarea nivelului de trai al muncitorilor, țăranilor și intelectualilor sînt răsplătite prin avîntul în munca constructivă al maselor de milioane, dornice să obțină mereu mai multe succese pe drumul dezvoltării vieții noastre noi.

Etapa nouă de dezvoltare în care pășim deschide poporului nostru perspectiva luminoasă a victoriei depline a socialismului și a trecerii treptate la comunism — visul de aur pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai clasei muncitoare, ai întregului popor romîn.

Masele de oameni ai muncii, printre care și slujitorii devotați ai școlii, își exprimă recunoștința față de partid, care le conduce cu înțelepciune pe acest drum măreț, hotărîrea de a munci cu abnegație pentru înfăptuirea idealurilor vieții comuniste.

Al III-lea Congres al U.T.M.

(Urmare din pag. 1-a)

sub conducerea organizațiilor de partid, va fi prezent pe marile șantiere ale anilor ce vin. Educat în spiritul dragostei față de patrie, față de cauza construcției socialismului, tineretul țării noastre va munci cu perseverență pentru construirea diferitelor obiective economice și social-culturale prevăzute în șesenal. Răspunzînd sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R., care a arătat importanța pregătirii muncitorilor la nivelul științei și tehnicii celei mai înaintate, tinerii se preocupă cu seriozitate de însușirea unei cît mai înalte calificări, de ridicarea continuă, perseverentă a nivelului muncii lor, de buna lor pregătire școlară, în raport cu cerințele construcției socialiste. La terminarea lucrului mii și mii de tineri se îndreaptă spre școli, dornici să-și desăvîrșească pregătirea teoretică, pentru a-și îmbunătăți necontenit munca în producție. Partidul și guvernul le-au creat largi posibilități pentru aceasta. Hotărîrea în legătură cu îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență de cultură generală și superior, sarcinile trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. în acest domeniu sînt o dovadă grăitoare a grijii partidului și statului nostru pentru buna pregătire a tineretului care lucrează direct în producție.

Cît privește tineretul din școlile elementare, medii și superioare de la cursurile de zi, măsurile luate pentru generalizarea învățămîntului de 7 ani și apoi de 8 ani, pentru sporirea spațiului de școlarizare și buna înzestrare a școlilor, pentru construcția de noi cămine și internate, pentru oferirea în mod gratuit sau la prețuri mici a cărților de școală, numărul mare de burse și atîtea altele sînt toți atîtea dovezi ale grijii ce i se poartă în Republica noastră populară.

În zilele acestea de mare sărbătoare, întregul tineret își exprimă recunoștința față de Partidul Muncitoresc Romîn, părintele său iubit, care i-a asigurat o tinerețe fericită, lipsită de griji. În conducerea de către partid tinerii văd chezășia împlinirii visurilor lor îndrăznețe, a idealurilor scumpe ale tinereții, căci în țara noastră — așa cum a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de al treilea Congres al P.M.R. — tineretul nostru are în fața sa un cîmp vast de activitate pentru afirmarea nestăvilită a energiei și entuziasmului său creator, pentru înfăptuirea celor mai îndrăznețe năzuințe închinate fericirii poporului și înfloririi patriei.

Cel de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor este o puternică și entuziastă manifestare a hotărîrii utemiștilor și a întregului tineret al patriei noastre de a munci cu avînt, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, spre a îndeplini cu cinste sarcinile planului șesenal, spre a obține noi succese pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului în scumpa noastră patrie.

Oamenii muncii din școli urează succes deplin celui de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, eveniment important în viața tinerei generații din țara noastră.

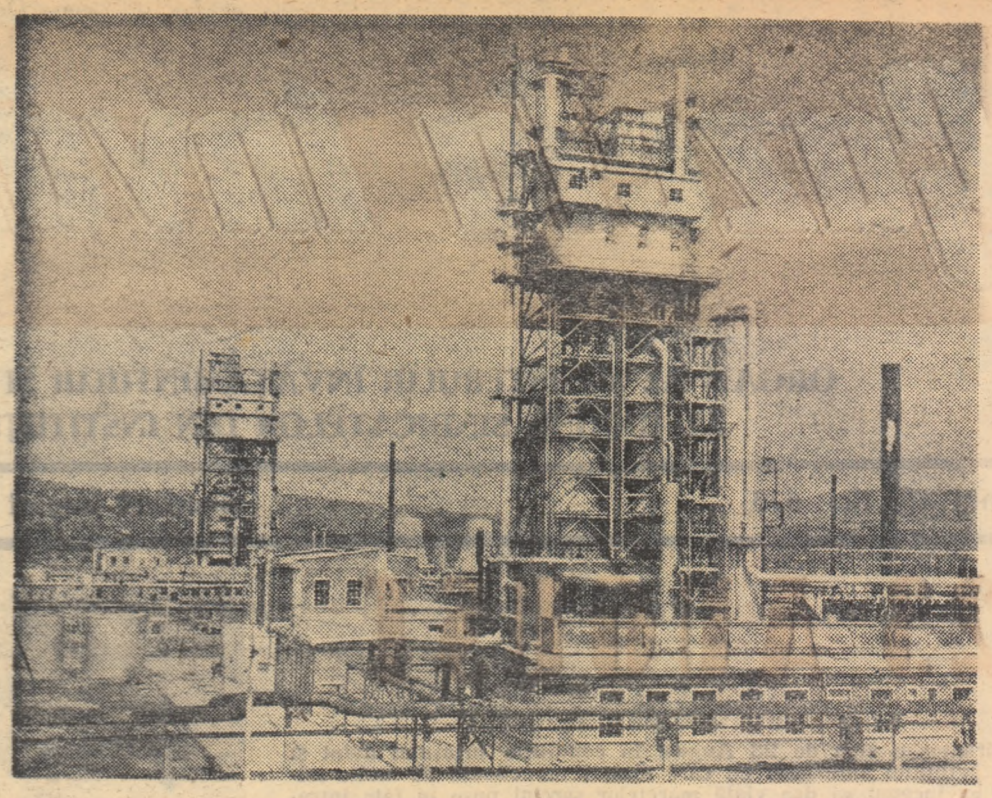

Cele două instalații de cracare catalitică de la rafinăria Onești.

Pentru prima zi de școală

Adierea vîntului scutura cireșului din fața casei cîte o frunză ruginită prea devreme. Azi o frunză ruginită era semn că vine toamna. Pentru Sorina, azi o filă, mîine o filă, rupte din calendar, era semn că se apropie prima zi de școală.

Într-o sîmbătă după masă, Sorina l-a văzut pe tovarășul învățător intrînd pe portiță, și a alergat bucuroasă la maică-sa.

— Mamă, tovarășul învățător! Vine să mă cheme la școală. Ți-am spus eu?

N-a apucat maică-sa să răspundă fetiței, că învățătorul a și intrat în cerdac, s-a oprit puțin, cuprinzînd cu privirea casa nouă, de curînd tencuită și văruită, curtea împrejmuită cu gard de beton și grilaj — casă și curte de colectivist harnic și priceput.

Pe intravilanul fostului castel stăpînit odinioară de baronul Hatfaludi („Hatfaludi" înseamnă, în limba romînă, „stăpîn a 6 sate") — s-au ridicat în ultimii ani, ca din pămînt, multe case ca acestea — casele colectiviștilor.

— Tovarășă Viorica — începu învățătorul — frumoasă casă v-ați durat și... multe lucruri v-ați agonisit.

— De, tovarășe învățător, vorba unei poezii pe care am învățat-o în anii aceștia:

„Cine e în colectivă
Are tot ce vrea.
Cînd ți-i munca răsplătită,
Viața nu e grea".

Drept îi, tovarășe învățător! Gospodăria ne-a dat locul de casă și tot cu ajutorul ei am reușit noi, oameni săraci altădată — după cum știți și dumneavoastră — să ne zidim cuibul nostru fericit.

În poartă a apărut și Petrea, bărbatul Vioricăi. Venea de la gospodărie.

— Ei, cum merge munca, bade Petrică?

— Bine, tovarășe învățător! Azi încă 10 tone de porumb siloz.

— Și asta înseamnă mai mult lapte și mai multă carne.

— Precum ziceți... — i-a răspuns Petrea bucuros strîngînd mîna învățătorului.

Au intrat cu toții în casă. Învățătorul le-a vorbit despre deschiderea noului an școlar, a luat cîteva date despre ei și copila lor și le-a dat mai multe sfaturi educative părinților.

Sorina era nerăbdătoare. Voia să intre și ea în vorbă și nu știa cînd și cum. S-a apropiat.

— Uitați-vă, mămica mi-a cumpărat ieri de la Tg. Mureș uniformă.

Îi rîdeau ochii, rîdea de bucurie și mulțumire întregul ei chip.

— Uitați-vă aici, geanta de piele să-mi pun cărțile.

— ...Pe care partidul nostru ți le dă gratuit — completă tăticul, cu glasul omului fericit.

— Am și mașină de socotit! Aici—o fundă albă și una roșie...

Fetița stă să soarbă cu privirile toate lucrușoarele ei de școlăriță, în timp ce părinții se uitau cu îngăduință și dragoste la gesturile firești ale copilei.

— Cuminte fetiță și... aud c-o să fie și o școlăriță sîrguincioasă — așa cum a fost și la grădiniță — adaugă învățătorul, mîngîind-o pe frunte, pe părul proaspăt pieptănat, de culoarea miezului de nucă.

— O să vedem... — a intervenit tatăl, zîmbind cu înțeles, în ochi cu licăririle încrederii în posibilitățile copilului său.

Părinții au ieșit să-l petreacă pe învățător pînă la poartă — după obiceiul locului. Rămasă singură în casă, Sorina s-a uitat cu părere de rău la păpușa de pe divan, la cîinele cu urechile blegi și priviri blajine, la mica ei bucătărie cu vasele sclipind de curățenie.

— L-ați văzut pe tovarășul învățător? Nu-i de glumă, v-am spus! În curînd o să rămîneți singure. Eu trebuie să merg la școală...

Învățătorul și-a continuat vizita în sat, la alți copii de vîrsta Sorinei. Cu aceeași dragoste a intrat în vorbă cu fiecare părinte, îndemnîndu-i să-și trimită copiii la școală, cu aceeași dragoste s-a oprit lîngă fiecare copil, încercînd să vadă dacă este pregătit pentru întîlnirea cu învățătura, ce va avea loc nu peste mult timp.

Și în ochii tuturor copiilor a citit nerăbdarea de a se vedea în prima zi de școală, în glasul fiecărui părinte a simțit recunoștința față de partid, care a deschis larg porțile școlilor pentru fiii oamenilor muncii.

Bucurie și recunoștință — sentimente legate atît de firesc de marea sărbătoare din zilele lui august.

ION CAZAN
Tg. Mureș

Alături de muncitori

Deținătoare a steagului de întreprindere fruntașă pe țară, fabrica de încălțăminte „Flacăra roșie" trăiește cu intensitate lupta pentru îndeplinirea și depășirea angajamentelor luate în cinstea marii sărbători de la 23 August.

O parte din realizarea obiectivelor cuprinse în angajamente ne revine și nouă — le explică maistrul benzii automatizate tinerelor Margareta Angheluță, Elena Alexandrescu, Elisabeta Anca, Maria Ștefan, Nicolae Victoria și Ioana Dumitru, ucenice în ultimul an la Școala profesională de pe lîngă întreprindere, aflate acum la practică.

Ucenicele înțeleseră aceasta mai dinainte. Producția și angajamentele secției, ale întreprinderii au devenit o cauză a lor. Iată un exemplu: pentru obținerea unui randament sporit, s-a propus dublarea liniilor de benzi. Dar secția nu avea pentru aceasta suficiente forțe. Mai trebuiau încă 7 muncitori care nu puteau fi luați din alte secții. De îndată 9 eleve s-au angajat să țină locul acestora. Conducerea secției a acceptat, deși nu era sigură că vor izbuti ținînd seama de complexitatea lucrărilor. Dar ucenicele au dovedit că-i pot suplini pe muncitori cu succes.

Ucenicele Anca Elisabeta, Elena Alexandrescu și Aurelia Vornicu execută cu pricepere cea mai dificilă operație — cusutul căputelor. Nu de mult, controlorul le-a notat lucrările cu 92% — cu 1% mai mult decît media calității pe bandă.

Viitoarele muncitoare se dovedesc în același timp foarte chibzuite în folosirea materialelor auxiliare. De exemplu, Aurelia Vornicu a economisit aproape 150 de metri de ață. Dacă adăugăm la această cantitate sutele de metri economisiți de Ștefan Maria, Victoria Nicolae sau Dumitru Ioana ne dăm seama ce greutate are contul de economii al ucenicilor la îndeplinirea angajamentelor luate.

Este în toate acestea o mărturie în plus că viitorii muncitori crescuți în școlile noastre profesionale și tehnice înțeleg adînc cum trebuie să muncească în producție, pentru a fi la înălțimea cerințelor ce le stau în față.

C. SANDU

Doar
şaisprezece-s anii

Dădea în pîrg porumbul şi poama-n pîrg dăduse
Cînd se stîrni pe plaiuri cel vînt de libertate
Iscat de pe întinsul pămînturilor ruse
Punînd pe fugă hoarda cu cruci încîrligate.

De-atunci sînt şaisprezece ani numai şi poporul
Război să spargă-n ţăndări opreliştі seculare,
Război să stea de vorbă făţiş cu viitorul,
Să-mplînte-n întuneric săgeţi din miez de soare.

De-atunci, din drumu-ţi, ţară mereu biruitoare,
Se dau în lături munţii şi poartă îţi deschid
Spre zările albastre, spre culmi ameţitoare
Pe calea luminată de-a pururi de partid.

Sînt ani doar şaisprezece şi-au odrăslit din tine
Uzine năzdrăvane ce torc fir de aramă,
Bicaz ce-nşiră faruri pe plaiuri carpatine
Şi colectivă mîndră în stepă dobrogeană.

Nu-i mult. De-atuncea anii sînt numai şaisprezece.
Şi-i plin de chiot cîmpul şi duduie furnale,
Iar fiecare clipă a zilei care trece
Aleargă să se-nscrie în cronici şi-n anale.

Mai dulce-i tămîioasa şi mierea-i azi mai dulce;
Azi auru-i mai luciu, mai mlădios e fierul;
Azi caturi peste caturi se-ntrec spre cer să urce
Căci azi, ca niciodată, e-atît de-aproape cerul!...

prof. OLIVIU NEGOIŢA

Toamna mea
socialistă

Nu-ţi fie teamă-n suflet nu mi-a nins,
Ce-i dacă port la tîmple ghiocei?
E încă primăvară-n anii mei,
Furtunile-au trecut, nu m-au învins.

Au n-ai văzut cum toamna pe alei
Garoafele-nfloresc şi mai aprins?
Nu-ţi fie teamă-n suflet nu mi-a nins,
Ce-i dacă port la tîmple ghiocei?

De noi elanuri azi mă simt cuprins
Şi strîns mă leg de-al ţării nou temei.
E jar pe vatra inimii, nestins,
Nu-ţi fie teamă-n suflet nu mi-a nins;

Prof. STELIAN CUCU
din cercul literar „Mihail Sadoveanu" de pe lîngă clubul Sindicatului muncitorilor din învăţămînt Bucureşti

Prof. PAUL CONSTANTINESCU (Bucureşti): Elevi la practică (ulei).

FURTUNA

Statui împietrite în dogoarea soarelui de august — plopii se înşiruie tăcuţi pe marginea drumului ce duce la şcoală. In curtea largă, străjuită de arţari bătrîni, larma şcolărească a spart în ţăndări tăcerea ce vrea să se cuibărească peste tot în zilele acestea de arşiţă. Prin ochiurile mari şi limpezi ale ferestrelor, clasele rămase pustii privesc îngîndurate zbenguiala tinerească de afară.

— Copii — se ridică un glas mai tare decît toate — să ne aşezăm cîte doi. Nu vreţi să-l aşteptăm în ordine pe tovarăşul profesor?

— Ba da, ba da — îi răspund pe rînd voci înfierbîntate de neastîmpărul copilăresc.

Şi fiecare îşi caută prietenul cu care vrea să împartă bucuria drumului pînă la Mureş.

— Eu merg cu tine. Eu, cu tine.

Abia s-a desenat pe asfaltul curţii şirul jucăuş al copiilor, că Andrei Mărcuş — dirigintele clasei — a şi apărut în uşă:

— Sîntem gata, copii?

— Da! izbucnesc ca la comandă glasuri nerăbdătoare.

Cu mîinile împreunate pe cureaua termosului ce îi atîrnă pe umărul drept, Mărcuş se plimbă în lungul coloanei, în timp ce privirile-i albastre, de cicoare, cercetează cu luare aminte pieptănătura, îmbrăcămintea fiecăruia:

— Ia să vă văd, dragii mei... Dinu Mihail, încheie-ţi frumos sandalele. Ionel, Ionel Aldea, unde este pălăria ta de paie?

Au pornit. Şirul lung se întinde spre ieşire, dezlipindu-se de asfaltul curţii înmuiat sub dogoarea soarelui.

Zglobii, gîndurile au şi luat-o înainte, pe drumul ştiut, spre marginea satului, pe cărările bătute ce se strecoară prin lanurile de grîu ale gospodăriei, printre parcelele cu porumb înalt, mult mai înalt decît tovarăşul profesor. In urma lor, paşii mărunţi frămîntă colbul drumului marcat pînă departe de plopii încremeniţi cu frunţile în soare, măsoară bucăţică cu bucăţică panglica şerpuindă a cărărilor care îi trec marea de grîu şi de porumb, dincolo, în păduricea cu miros dulceag de sălcii de pe marginea Mureşului.

— Se vede Mureşul — exclamă cineva, după un timp. Ca la bătaia puştii, ştirea risipeşte întreaga coloană, stolul pînă acum destul de cuminte al şcolarilor. Unii o iau la fugă, întrecîndu-se să ajungă mai repede în locul unde, de obicei, poposesc cu toţii.

S-au adunat cu toţii la umbră. Cîţiva şi-au lepădat hainele la „garderoba naturală" — cum le place lor să glumească. Unii s-au tolănit pe iarbă, aşteptînd ca tovarăşul profesor să le povestească ceva.

Tăcut, Mureşul îşi poartă la vale undele. Privirile rătăcesc nerăbdătoare pe întinderea visătoare a apei se odihnesc pentru o clipă pe malul celălalt al Mureşului, apoi se lasă duse pe coama valurilor domoale pînă hăt, departe.

— Tovarăşe diriginte — întrerupe un copil scurta aşteptare — mi se pare că vine o furtună. Uitaţi-vă ce nor negru se ridică în partea ceea.

Cu toţii întorc, îngrijoraţi, capetele. In adevăr, la orizont, acolo unde pămîntul muşcă lacom azurul cerului, nori negri au cernit cu smoală înaltul. Şi soarele a mai pălit. Şi parcă apa Mureşului s-a făcut mai cenuşie. Răscolit de învolburarea vîntului stîrnit colo, sub ripele argiloase de peste apă, praful se înalţă spre fruntea dealului, sporind îngrijorarea elevilor, a dirigintelui.

— Mi se pare că ai dreptate — răspunde, după un răstimp, profesorul, cu privirile pironite în zare. Îmbrăcaţi-vă şi luaţi-vă totul. Mergem la gospodărie. Acolo ne putem adăposti. Nu vă întristaţi — caută Mărcuş să alunge marea dezamăgire a celor mici. Vara, furtunile ţin puţin. In cel mult un ceas ne putem vedea de programul nostru.

★

Vîntul suflă din ce în ce mai tare, înfiorînd pletele argintii ale sălciilor, covorul verde de sub picioare. Suflarea lui umedă cu iz amărui de arini, iată, ridică în aer caere din fînul cosit de pe locul gospodăriei şi, furioasă, le aruncă în apă.

— Copii — observă cu îngrijorare profesorul — e în pericol fînul gospodăriei întins pe pămînt să se usuce. Nu vedeţi cum îl cară? Şi dacă vine o furtună prea mare, îl duce, rînd pe rînd, în Mureş. Să-l salvăm!

— Auziţi, e în pericol fînul gospodăriei! se neliniştesc la rîndul lor elevii.

In mintea profesorului s-a şi croit un plan de lucru: cîţiva şcolari să fugă să anunţe la gospodărie şi să aducă unelte. Dar imediat. Ceilalţi, împreună cu dînsul, să înceapă strînsul — pînă una alta — cu mîinile. Să facă o căpiţă mare, care să nu mai poată fi urnită din loc. Nici un fir de fîn să nu se mai piardă.

Au pornit la treabă. Mîinile mici adună degrabă, neluînd în seamă spinii care le înţeapă uneori pînă la sînge.

Pe cărarea ce duce la colectivă fug doi pionieri. Fug să ajungă iute la gospodărie. De abia le vezi picioarele. Au ajuns.

In curtea colectivei, badea Simion tocmai înhamă caii. Cîţiva colectivişti aduc în grabă unelte şi le pun în căruţă.

— Tovarăşe Simion, nu mergeţi să adunaţi fînul? Ştiţi, îl împrăştie vîntul acesta puternic — îi spun cu sufletul la gură copiii.

— Ba chiar pentru asta ne pregătim.

— Vă dăm şi noi ajutor la strîns. Ne primiţi? Întreabă ei cu stîlă.

— Cum să nu! Avem nevoie de ajutorul vostru — le răspunde privindu-i cu mirare şi admiraţie colectivistul.

— Atunci mai aduceţi repede unelte. Noi sîntem mulţi.

— Cam cîţi?

— Vreo 25. Şi cu tovarăşul diriginte, 26

— In ordine. Asta înseamnă că nu mai am trebuinţă de cei 4 oameni pe care voiam să-i iau cu mine din colectivul gospodăriei. Ei îşi vor putea vedea în continuare de alte treburi importante.

★

Cînd au ajuns cu uneltele la locul cu pricina, fînul aruncat pe mal era adunat. Mai era însă mult de lucru pentru strînsul întregii cantităţi de fîn de pe pămîntul colectivei, iar vîntul bătea mereu mai tare, încercînd să zmulgă din strînsoarea mîinilor fuioarele uşoare de iarbă uscată. Bice de foc şfichiuiau cerul plumburiu, greu, ce parcă sta să cadă, prevestind dezlănţuirea furtunii.

Profesor şi şcolari au pus mîna pe greble, pe furci şi au început să adune. De astă dată mai cu spor.

— Copii! îi încărcăm în căruţă — li se adresează colectivistul. Aduceţi-l aici.

Prinşi în iureşul muncii, şcolarii au uitat de joacă, de plajă, de zburdălnicii. Nici unul nu simte oboseala, greul lucrului. Din cînd în cînd ochii lor îl caută pe Mărcuş care adună de zor grămezi mari şi le răstoarnă în căruţă. Străduinţele profesorului le dau îndemn să lucreze mai repede, mai repede...

★

Încă nu începuse marea dezlănţuire a furtunii ce avea să îndoaie pînă la pămînt sălciile, să smulgă tabla de pe acoperişe, cînd căruţa transporta ultimele grămezi de fîn şi primul lot de copii. Pornind cu grupul care a rămas jos, spre sediul gospodăriei, Andrei Mărcuş se interesează de fiecare. Nu cumva vreunul să se fi lovit, să fi obosit prea tare.

— Nici nu ne simţim osteniţi — îl asigură cu importanţă o fetiţă cu ochii jucăuşi, ca două mărgele negre de neghină. Şi feţele tuturor radiază o mare bucurie pentru reuşita lucrului lor.

— Tovarăşe profesor, nu-i aşa? Vom însemna în jurnalul nostru printre realizările mai importante din preajma lui 23 August şi pe aceasta.

— De bună seamă copii. Le răspunde cu căldură în glas dascălul.

S-a întors şi badea Simion cu căruţa.

— Urcaţi-vă, urcaţi-vă repede — îi poftеşte colectivistul. Meritaţi toate laudele. Şi voi, şi tovarăşul profesor. Nici nu ştiţi ce ajutor aţi dat gospodăriei. Nici nu ştiţi ce mult a însemnat pentru mine ajutorul vostru. de furnicuţe harnice.

Caii s-au pornit din loc pe cîmpul răscolit de vînt. Acum poate veni furtuna. Şi de-o vrea, poate ţine toată ziua...

A pierit din inimi dezamăgirea pentru atîtea frumoase planuri spulberate, căci iată, în suflete şi-a făcut loc o mare mulţumire — mulţumirea datoriei împlinite.

Prof. SANDA PETRESCU

Prof. AURELIA CONONOV-IONESCU (Bucureşti): Noi construcţii în Bucureşti (acuarelă)

ÎN ÎNTÎMPINAREA

Angajament

Drumul spre școală te poartă de-a lungul satului cu case curățele și curți spațioase, pînă în fața gospodăriei colective. Școala cu mușcate roșii la ferestre răsare, deodată, dintre duzii tineri înșiruiți pe lîngă gardul ce împrejmuiește curtea și grădinița de flori. Cele cîteva scări în semicerc te conduc în sala largă a școlii care, nici acum, în vacanță nu cunoaște liniște. Și mai ales acum, în vacanță, cînd colectivul didactic, ajutat de săteni și chiar de copii, dă zor lucrării de construcție a celor două săli de clasă și a celor două încăperi pentru material didactic, pe care le-au început o dată cu închiderea anului școlar, cu gîndul de a le termina în cursul verii. Acum, în preajma lui 23 August, eforturile tuturor au sporit. Fiecare zi care ne apropie de marea noastră sărbătoare, trebuie să aducă și o contribuție însemnată la finisarea noilor construcții ale școlii.

— Și pînă acum s-au făcut eforturi mari — ne asigură tov. Constantin Olteanu, directorul școlii — că n-a fost o treabă ușoară construcția în care ne-am angajat. Dar învățătorii și profesorii noștri, sătenii din Frătești doresc cu toții să vadă școala dezvoltîndu-se, pentru ca toți copiii să poată învăța carte, și încă în condiții din cele mai bune.

Această dorință am înțeles-o încă mai bine cînd tînărul director și cîțiva părinți ne-au vorbit despre școala veche din Frătești.

— E o deosebire ca de la cer la pămînt — ne spunea un săean voinic, cu ochi albaștri strălucitori — între școlile noi ale comunei și școala în care învățau altădată copiii de aici. Mi-o amintesc: scundă și firavă, cu două săli de clasă doar. In urmă cu ani crăpase din pricina unui cutremur și a continuat să funcționeze așa, sprijinită în birne, ca să nu cadă peste copii.

Cu cîtă mîndrie ne-au informat apoi de faptul că toți copiii comunei vor învăța anul acesta carte în școala de 7 ani. Dar pentru asta, cu toții au pus umărul ca să-i înalțe clase noi și școala să devină mai încăpătoare. Și tot pentru asta acum, în cursul verii, pedagogii trec din casă în casă, interesîndu-se dacă părinții au înțeles importanța școlii, rostul măsurilor pe care partidul nostru le ia pentru generalizarea învățămîntului de 7 ani și apoi a celui de 8 ani.

Prin ferestrele mari cu ochiuri limpezi ale cancelariei străbate de afară larma școlărească a copiilor care se zbengule gălăgioși colo, în spațiul verde din fața școlii, bucurîndu-se din toată inima de vacanță. Cîțiva s-au încolonat și fac exerciții de defilare. Un pionier e în frunte. La coadă, 3-4 copii din aceia care mai au pînă să intre în clasa I-a, dar care și-ar da toate jucăriile ca să se poată numi și ei „școlari". „Comandantul" are de furcă cu stîngăcia și indisciplina celor mici și îi amenință sentențios cu îndepărtarea din rînd, spre marea lor mîhnire. Mai la o parte, alții s-au strîns roată, antrenați într-un fel de întrecere. Și aici preșcolarii sînt motiv de nemulțumire pentru cei „mari":

— Hai, Genule — îl îndeamnă aceștia pe un copil de-o șchioapă — spune poezia cu farfuria.

Dar Genu, roșu la față, pretinde — ca să scape — că nu și-o amintește.

— Sandule — se adresează apoi „asistența" unui elev dintr-a VII-a, arată-i tu ce știi.

Și Sandu, îndreptîndu-și ținuta, își începe, fără să ezite, poezia favorită: „Partid iubit îți mulțumim"... Este una din multele poezii învățate de copii la școală. Poate chiar una din cele învățate în cinstea lui 23 August. Căci această sărbătoare nu va găsi nepregătiți pe copiii școlii de 7 ani din comuna Frătești. Profesorii, și mai ales învățătoarea Maria Stănică — o harnică activistă pe tărîm cultural — pregătesc cu elevii și cu tineretul comunei un frumos program artistic.

— Vom prezenta mai întîi programul în fața satului — ne spune tovarășa Stănică, privindu-ne senin prin lentilele ochelarilor cu ramă. Să vedem cum vom reuși.

— Acesta va fi probabil un examen serios pentru colectivul de artiști amatori ai școlii și ai comunei.

— Da. Chiar un examen. După cîte știm, vom fi chemați și la raion, la Giurgiu, să susținem pe scenele în aer liber și în sălile de spectacole programe artistice cu ocazia lui 23 August. Exigența consătenilor noștri ne va ajuta să ne perfecționăm interpretarea în ce privește corul pe patru voci, dansurile, brigada artistică de agitație etc. și să fim la înălțime în fața spectatorilor din oraș.

Încrederea învățătoarei în forțele artistice ale elevilor și ale țăranilor din comună este mare. O încredere îndreptățită, judecînd după succesele pe care le-au mai dobîndit aceștia în diversele întreceri organizate pe raion, sau după aprecierea pe care au dat-o sătenii programelor prezentate la căminul cultural sau la arie.

În întîmpinarea marii sărbători, în întîmpinarea deschiderii noului an școlar, colectivul de pedagogi al Școlii de 7 ani din Frătești se străduiește să obțină cît mai frumoase realizări în toate domeniile care privesc sarcinile curente ale școlii lor: terminarea grabnică a lucrărilor la construcțiile din curtea școlii, rezolvarea tuturor problemelor legate de școlarizare, continuarea cu succes a muncii de educare a elevilor cu ajutorul activităților de vară — învățarea de cîntece, jocuri populare, jocuri pionierești, distractive, organizarea unor excursii, îngrijirea monumentelor istorice din comună, îngrijirea în continuare a micului parc din fața sfatului popular, colectarea fierului vechi, strîngerea recoltei de pe lotul școlar și atîtea altele.

— În anul care vine — ține să ne asigure la despărțire tovarășul director — vrem să întrecem școala din comuna Gogoșari, fruntașă pe raion. Avem forțe pedagogice, avem posibilități materiale, mai ales acum după ce vom lărgi spațiul nostru de școlarizare.

Am simțit în cuvintele tînărului director angajamentul învățătorilor și profesorilor din școală luat acum, în preajma lui 23 August, de a munci mereu mai bine pentru educarea și instruirea copiilor ce nu peste mult vor inunda sălile spațioase ale claselor pentru a pătrunde adînc minunățiile științei de carte.

VAL. MURA

Spre noi succese

În aceste zile din preajma celei mai mari sărbători a poporului nostru, Maria Marinescu, învățătoare la Școala de 7 ani din comuna Copaciu, raionul Drăgănești-Vlașca, își îndreaptă năzuințele și eforturile, la fel cu toți tovarășii ei de muncă, spre dobîndirea de noi succese, spre întărirea contribuției sale la dezvoltarea școlii în care lucrează.

În fața cadrelor didactice stă acum o sarcină însemnată, trasată de cel de-al III-lea Congres al partidului — generalizarea învățămîntului de 7 ani și apoi a celui de 8 ani. Învățătoarea Maria Marinescu pune din plin umărul la realizarea acestei sarcini, atît prin munca de convingere pe care o duce în rîndurile părinților elevilor, cît și prin aportul la lărgirea bazei didactico-materiale a școlii.

Dar tovarășa Marinescu nu-și mărginește activitatea la cadrul restrîns al școlii. Cu dragoste și devotament muncește ea și pe tărîm obștesc. Ca deputată în sfatul popular comunal, ca membră în Comitetul raional P.M.R., ea luptă cu consecvență pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru culturalizarea maselor, spre a-și aduce contribuția la ridicarea satului, a oamenilor lui.

Trecînd în revistă viața și munca ei, acum, cînd întregul popor face bilanțul realizărilor dobîndite sub conducerea partidului în cei 16 ani care au trecut de la eliberarea țării noastre, învățătoarea Maria Marinescu vede mai limpede și drumul străbătut de ea de cînd a intrat în învățămînt și pînă astăzi. Și-a început munca în școală în 1940, cînd stăpînirea burghezo-moșierească apăsa din greu asupra poporului. Grea era atunci viața oamenilor muncii, grea viața copiilor și a învățătorilor lor. Cît de mult s-a schimbat această viață în anii puterii populare! Cu cîtă rîvnă a început să muncească Maria Marinescu în acești ani pentru a-i înzestra pe elevii ei cu cunoștințe, cu cele mai alese trăsături ale omului societății noi, socialiste! Și rîvna ei a fost apreciată, prețuită. Cu doi ani în urmă a primit „Medalia Muncii".

Statul democrat-popular i-a creat și Mariei Marinescu, așa cum a creat tuturor cadrelor didactice, cele mai bune condiții pentru a-și desăvîrși mereu pregătirea. Acum, în vacanță, ea urmează cursuri de calificare și, în cinstea lui 23 August, s-a angajat să le absolve cu succes deplin. Cunoștințele bogate pe care le acumulează la cursuri le va pune apoi în aplicare, în mod creator, în anul școlar care se va deschide în curînd, străduindu-se să-i înarmeze pe copii cu cunoștințe trainice, să le explice fenomenele societății și ale naturii în mod științific, să-i deprindă să aplice cele învățate în viață, să-i educe în spiritul moralei comuniste.

Drumul în muncă, drumul în viață al învățătoarei Maria Marinescu este drumul mii de învățători și profesori cărora 23 August le-a deschis larg căile către un viitor luminos, fericit.

I. TEODOR

Vîrsta libertății noastre

Cînd spui „generația lui August 1944", gîndurile ți se îndreaptă în primul rînd către generația de foc, a comuniștilor, a luptătorilor care, conduși de partid, au zdrobit cătușele fasciste. În aceste însemnări vom vorbi însă despre altă generație a lui 23 August — despre cei care s-au născut atunci cînd generația luptătorilor plătea încă tribut de sînge pentru înfrîngerea definitivă în război a fiarei fasciste, iar în țară începuseră să răsune liber lozincile Partidului Comunist, chemări la marea bătălie împotriva exploatării, pentru socialism. Această generație, care numără exact vîrsta libertății patriei noastre, este formată azi, în marea ei majoritate, din tineri de pe băncile școlilor.

Despre cîțiva din aceștia vom vorbi în reportajul nostru. Sînt ucenici la Școala profesională a uzinelor „Tudor Vladimirescu".

Iată-i ieșind din hala de montaj a uzinelor. Cel blond, slăbuț e Petre Neferu. În stînga lui, cel care pășește ceva mai agale, e Gheorghe Vlădescu. Discuta cine știe ce problemă tehnică importantă, cu Lucian Rusu. Al patrulea, cel mai voinic, tuns mărunt ca o perie, e Marian Chelner.

ÎNVĂȚĂMINTELE PRIMEI LUNI

Acum cîteva săptămîni și-au început practica în uzină. Experiența primelor zile de muncă le-a generat impresii asemănătoare. Toți au fost întrebați dintru început: te pricepi să sudezi? Știau ei, șefii de echipă, ce știau. Sudura de abia o „prinzi" în atelier". De învățat cu adevărat trebuie să o înveți în uzină. În fiecare clipă de răgaz, șefii de echipă au stat alături de ucenici, luînd-o de la „A".

Alexandru Ionescu, șeful de echipă, vrînd să pară indiferent, dar cu evidentă mîndrie în glas, ne arată o lucrare: „Vedeți sudura asta la ușa microbuzului? Tocmai a terminat-o Gheorghe Vlădescu. Nu s-ar crede că e lucru de începător. Eu spun însă că de abia a prins gustul sudurii. Să-l vedeți peste o lună, două..."

Prima lună de muncă în uzină nu le-a adus tinerilor ucenici numai cunoștințe noi, nu le-a făurit numai mîndria de a construi bucată cu bucată lungul șir de carcase metalice care devin, văzînd cu ochii, troleibuze strălucitoare, autobuze elegante, automobile-sanitare. Această lună a fost de ajuns și pentru a-i face să simtă conștiința unei răspunderi deosebite față de uzină, față de tovarășii de muncă. N-au existat fapte senzaționale care să determine asemenea transformări. Obișnuitul, cotidianul muncii — întotdeauna nou și plin de semnificații — înfăptuiește treptat schimbări structurale în conștiința tinerilor.

Un exemplu ca atîtea altele: În ziua cînd, după-amiază, trebuia să participe la un important concurs de atletism, Lucian Rusu lucrase mai mult ca să-i treacă vremea. Tot timpul îi fugea gîndul la concurs. „Trăgea de timp", cum se spune într-un limbaj consacrat în rîndul sportivilor. Se uita la ceas, ciocănea de cîteva ori, și iar se uita la ceas. Primise să lucreze o aripă laterală de autobuz, dar către ora 1, cînd trebuia să plece, de abia făcuse o treime din lucrare. A privit lung către el șeful de echipă Ion Bogdan, dar nu i-a spus nimic. S-a întors numai către unul dintre muncitorii de alături.

„Credeam că terminăm astăzi cele două autobuze, cum ne-am luat angajamentul. Dar văd că rămînem cu una dintre laterale neterminată. O să trebuie să stăm peste ore ca s-o terminăm".

Lucian a roșit. Privirea lui, de obicei jucăușă, și-a pierdut strălucirea. A pus capul în piept și s-a apucat să lucreze în ou totul alt ritm.

— E unu și jumătate; n-ai plecat încă? — l-a întrebat peste un timp șeful de brigadă.

— Rămîn să termin laterala, tovarășe Bogdan.

Și în ziua aceea Lucian Rusu a plecat o dată cu ceilalți tovarăși din echipă, abia la ora 3. Nu știu dacă a dobîndit și un loc fruntaș în concursul de atletism. Dar sigur e că a dobîndit o victorie mult mai importantă.

Marian Chelner e un pasionat al tehnicii. Studiază metodic. De cînd lucrează la construirea automobilelor sanitare are necontenit la el cîte o broșură în care e vorba fie de descrierea procesului tehnologic de lucru, fie de caracteristicile mașinilor la care lucrează.

— Dacă-l trezești din somn și-l ceri să-ți spună care-i distanța între roți, ți-o spune pe dată — explică rîzînd șeful lui de echipă.

În uzină se discută mult despre calitatea finisajului. Marian studiază și el această problemă. Nu l-a cerut nimeni, dar i se pare firesc: nu-i o problemă a uzinei? Interesele lui au început să se contopească chiar de pe acum cu cele ale colectivului.

MINDRIA PENTRU „MARCA FABRICII"

Vin necontenit, mai ales acum, vara, grupuri de vizitatori dornici să vadă cum se fabrică autobuzele și troleibuzele romînești și să strîngă mîna harnicilor făurari ai acestora. Majoritatea vizitatorilor sînt elevi din toate colțurile țării.

Deunăzi, un grup de tineri din Oradea vizita hala de montaj, în care stau înșiruite, pe rînduri paralele, troleibuzele și autobuzele, gata pentru a primi haina strălucitoare a culorilor vii. Cîțiva elevi s-au oprit în fața bancului de lucru al lui Petre Neferu.

— Avem și la noi în oraș autobuze fabricate la „Tudor Vladimirescu" — afirmă unul dintre elevii vizitatori.

— „T.V. 1", nu? Ehei, acelea-s lucrate în perioada începuturilor. Să vedeți ce linii are „T.V. 2-ul", și cum e carosat! Veniți puțin pînă în curte...

Cerînd îngăduința șefului de echipă, Petre Neferu porni, însoțit de grupul de vizitatori, către locul unde staționau mașinile gata pentru a porni în probă. Explicațiile lui cu privire la caracteristicile superioare ale elegantului autobuz au stîrnit deosebită admirație. Și admirația aceasta deveni și mai puternică atunci cînd ucenicul, oprindu-se în fața panoului fruntașilor în producție, le spuse noilor cunoscuți:

— Acesta-i tovarășul Vasile Neagu, șeful meu de brigadă. Cred că l-ați văzut alături, în hală, la montaj. E la panou de cînd brigada noastră are steagul de fruntașă pe raion în ramura industriei grele. A realizat numai la tablă economii de 10—15.000 de lei și depășirile de normă nu sînt niciodată mai mici de 25 la sută.

— Frumoasă meserie! — exclamă admirativ, ca pentru sine, unul dintre elevii orădeni.

Iar altul spune, strîngînd mîna ucenicului în tricou alb:

— Vrei să fim prieteni și să ne scriem? Aș vrea să aflu cît mai multe despre munca voastră de aici.

Fapte obișnuite, petrecute într-o uzină în preajma lui 23 August 1960. Fapte din viața unor tineri care numără atîți ani cîți are și sărbătoarea eliberării patriei noastre. Fapte care poartă în ele ceva din înțelesul adînc al acestei mari sărbători.

M. HERIVAN

MARII SĂRBĂTORI

Munca plină de însuflețire

Întîmpinînd sărbătoarea de la 23 August, Andrei Dabija, directorul secției serale de la Școala medie „I. L. Caragiale" din Ploești, muncește cu și mai mare însuflețire, parcă, decît de obicei. Și aceasta înseamnă mult, pentru că însăși munca lui obișnuită, de zi cu zi, este o muncă plină de rivnă, de abnegație.

Acum cinci ani, cînd a primit sarcina de director al școlii serale, Andrei Dabija s-a bucurat mult. Știa că sarcina care-i revine — de a-și da contribuția la formarea intelectualității noi a patriei, ieșite din rîndurile clasei muncitoare — are o însemnătate deosebită. De aceea nu și-a cruțat nici un efort pentru a-și îndeplini cît mai bine.

În scurt timp a reușit să realizeze o îmbunătățire simțitoare a frecvenței, o creștere considerabilă a procentului de promovați pe școală. A știut să mobilizeze alături de el întregul colectiv pedagogic care i-a răspuns printr-o muncă susținută la orice apel, l-a sprijinit în toate acțiunile. Și aceasta pentru că, lucrînd sub îndrumarea organizației de partid, tov. Dabija a introdus un spirit sănătos în rîndurile cadrelor didactice și a reușit să le cîștige, prin exemplul său personal, dragostea, stima și încrederea.

La fel s-a întîmplat și cu elevii — tineri muncitori din întreprinderile orașului Ploești. Îndeosebi după apariția Hotărîrii partidului și guvernului cu privire la învățămîntul seral și fără frecvență, aceștia l-au văzut adeseori la locurile lor de muncă, în uzine și fabrici, unde venea să popularizeze măsurile luate de partid și guvern, să lucreze în comisiile de selecționare, să stea de vorbă cu ei, arătîndu-le marile perspective pe care le deschide în fața lor învățătura. Nu-i de mirare, de aceea, că tinerii l-au îndrăgit și pe el așa cum au îndrăgit și școala, că îndemnurile lui i-au mobilizat să frecventeze cursurile cît mai regulat, să învețe cît mai bine.

Acum, în preajma deschiderii unui nou an școlar, directorul Andrei Dabija muncește neobosit pentru ca din prima zi de curs, întreaga activitate a secției serale să se desfășoare în cele mai bune condiții. Vizitele lui repetate în întreprinderi fac să se cimenteze acum și mai mult legătura secției serale cu întreprinderile. Să amintim, de exemplu, numai faptul că datorită acestor legături întreprinderile au hotărît să pună la dispoziția muncitorilor-elevi săli de studiu și să organizeze pentru ei meditații conduse de ingineri.

La fel de intensă este în această perioadă munca pe care o desfășoară tov. Dabija pentru a asigura înscrierea în clasa a VIII-a de la secția serală a unui număr cît mai mare de muncitori-elevi. Această muncă dă rezultate bune deoarece directorul știe să folosească, pentru a-i convinge pe tineri, exemplul tovarășilor lor care, urmînd școala medie, și-au deschis un drum larg spre cultură, spre perfecționarea continuă a activității desfășurate de ei în producție.

Muncind cu hărnicie pentru a întîmpina așa cum se cuvine marea sărbătoare a eliberării patriei noastre, pentru a pregăti deschiderea în cele mai bune condiții a noului an școlar, Andrei Dabija dovedește o dată mai mult devotamentul său nemărginit pentru școală, pentru patria noastră socialistă.

M. ALDEA

Noi clădiri școlare date în folosință

În întîmpinarea zilei de 23 August, oamenii școlii din regiunea București au înregistrat noi succese pe linia asigurării unei baze materiale mereu mai largi pentru generalizarea învățămîntului de 7 ani. Astfel, învățătorii și profesorii din comuna Dracea, raionul Turnu Măgurele, au muncit ei înșiși și au mobilizat țăranii muncitori și pe elevi la munca patriotică pentru terminarea înainte de termen a noului local al școlii de 7 ani. Acum, în preajma aniversării a 16 ani de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, clădirea nouă, modernă a școlii, situată în centrul comunei, este gata pentru a-și primi, în anul școlar care începe curînd, sutele de elevi. În sălile de clasă luminoase și spațioase, în laboratoare, în cancelarie, întreg mobilierul este nou.

În numeroase alte localități strădaniile oamenilor școlii de a asigura terminarea pînă la 23 August a noilor școli care vor fi date în funcțiune în acest an au fost încununate de succes. Pînă la această dată au fost terminate în regiunea București 40 de noi clădiri de școli, care au fost dotate cu peste 300 de table și 4.000 de bănci.

În cadrul coloniei constructorilor și a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor care vor deservi combinatul de îngrășăminte azotoase de la Roznov și uzina de fire și fibre sintetice din Săvinești, funcționează o școală nouă de 7 ani.

Cînd îți iubești cu pasiune meseria

An de an, profesoara Henrieta Galotti ține să întîmpine marea sărbătoare de la 23 August cu o nouă realizare în activitatea ei. Cu toate că se află în vacanță, nu-și calcă niciodată acest legămînt. Nu și l-a călcat nici în anul acesta. În cinstea celei de a 16-a aniversări a eliberării patriei noastre, tovarășa Galotti lucrează la reconsiderarea operei unor autori din trecut și consemnează în scris aspecte din experiența ei metodică, pentru a le pune la îndemîna tovarășilor săi de muncă.

Sînt 30 de ani de cînd Henrieta Galotti a pășit pentru prima dată în mijlocul copiilor, ca profesoară. 30 de ani de viață a închinat ea cu entuziasm și devotament, învățămîntului. Dar anii aceștia n-au obosit-o. Și acum este la fel de entuziastă ca atunci cînd și-a început munca. Numai că acum lucrează cu mai multă bucurie. Iubindu-și cu pasiune meseria de educator, ea este fericită că poate contribui, prin activitatea ei, la formarea omului nou al societății socialiste, la marea operă de culturalizare a poporului.

Predînd elevilor ei de la Școala medie „Gh. Lazăr" din București limba franceză, tovarășa Galotti le face cunoscute marile opere progresiste ale scriitorilor Franței, învățîndu-i să studieze aceste opere ca rezultat al reflectării existenței sociale, în legătură strînsă cu epoca în care au fost făurite. Din acest punct de vedere îi obișnuiește tov. Galotti pe elevii ei să cerceteze scrierile lui Voltaire și Hugo, Balzac și Stendhal, Zola și Anatole France, Barbusse și Aragon, să înțeleagă mesajul lor, contribuția lor la tezaurul culturii universale. De aceea lecțiile ei, în care se împletesc în mod armonios diverse și multilaterale cunoștințe, prezentate elevilor prin metode variate și atractive, dovedind o înaltă măiestrie pedagogică, rod al studiului și al unei experiențe îndelungate le stîrnesc elevilor un mare interes, îi fac să fie și ei cuprinși de pasiunea pe care o arată profesoara pentru operele ce servesc cauza sfîntă a poporului.

Tov. Galotti își desfășoară munca de educare comunistă a elevilor nu numai la orele de curs, ci și ca diriginte, învățîndu-i să-și însușească o atitudine nouă față de muncă, atitudinea față de muncă a omului societății socialiste, dezvoltîndu-le dragostea de patrie, făcîndu-i să dorească a-și închina poporului, partidului clasei muncitoare, toată munca, toate cunoștințele lor. Aflîndu-se în mijlocul elevilor și acum, în timpul vacanței, diriginta, evocă în fața acestora figurile eroice ale marilor luptători pentru libertate, minunatele zile din august 1944, care au deschis un drum nou în viața poporului nostru.

Om de largă cultură generală, tov. Galotti înțelege în mod just conținutul de idei al creației literare, înțelege cum trebuie să-și ducă munca ei de educator al tinerei generații tocmai pentru că studiază cu consecvență, în profunzime operele marilor clasici ai marxism-leninismului. Propagandistă, ea își ajută și colegii în cunoașterea bazelor marxism-leninismului.

Profesoara și diriginta Henrieta Galotti poate, de aceea, să intre cu entuziasm în clasă și acum, după 30 de ani de muncă. Ea are bucuria de a-și realiza azi idealurile pentru care a îmbrățișat nobila meserie de profesor.

I. MARIAN

Vie activitate obștească

MUNCA VOLUNTARĂ A PEDAGOGILOR

Pedagogii din școlile medii și de 7 ani din Brăila au lucrat alături de mii de alți oameni ai muncii din oraș la noile construcții care se ridică pe bulevardul Karl Marx, în centrul orașului.

De asemenea, oamenii școlii din Brăila au prestat în ultimul timp ore de muncă voluntară la pavarea străzii Mărășești, precum și la amenajarea parcului Hristo Botev și a grădinii Filimon Sîrbu.

INSEMNATE ECONOMII ÎN PRODUCȚIE

Ucenicii din anii II și III de la Școala profesională C.F.R. din Iași, care își fac practica în producție încadrați în brigăzile de muncă ale utemiștilor de la atelierele „Ilie Pintilie", au avut în aceste zile un rol însemnat la realizarea de economii. Ei au luat parte activă la recondiționarea unor piese uzate, care, utilizate din nou în producție cu același randament ca piesele noi, au adus atelierelor economii în valoare de peste 13.000 lei.

LA ARII

Numeroase cadre didactice din satele raionului Iași participă activ la organizarea activității culturale la ariile de treeriș. Numai în ultimul timp, profesorii și învățătorii din acest raion au organizat la arii peste 20 de spectacole ale brigăzilor artistice de agitație, zeci de lecturi colective în pauza de prînz, precum și discuții pe teme de politică internă și internațională.

PE OGOARE

Bigăzile Școlii profesionale de ucenici agricoli din Băilești, regiunea Craiova, care fac practică pe terenurile gospodăriei agricole de stat din localitate au adus o contribuție însemnată la terminarea în cel mai scurt timp a recoltării păioaselor. În acest fel gospodăria agricolă de stat din Băilești a izbutit să predea pînă în prezent silozurilor din regiune aproape totalitatea cantității de cereale recoltate. În momentul de față, brigăzile de ucenici participă activ la recoltarea și însilozarea în ocle mai bune condiții a porumbului de siloz

CONDIȚII BUNE PENTRU DESCHIDEREA CURSURILOR

În partea de nord a orașului Focșani se află cartierul Obor. Locuitorii acestui cartier țin ca la ochii din cap la școala unde învață copiii lor. De aceea, în cinstea zilei de 23 August, ei au sprijinit conducerea școlii în efectuarea unor lucrări pentru amenajarea localului. Lucrările au adus însemnate economii. Astfel, părinții au efectuat vopsitul tîmplăriei, au reparat gardurile și magazia de lemne. 100 de mame și-au dat aportul la efectuarea curățeniei în întregul local al școlii. Părinții, împreună cu fiii lor, au muncit și la depozitarea a 4 vagoane de combustibil.

Astfel, cu sprijinul Secției de învățămînt și cultură și al părinților care au muncit voluntar, școala a asigurat condiții dintre cele mai bune pentru deschiderea cursurilor.

Faptele acestea dovedesc cu prisosință că părinții prețuiesc școala, că sînt mereu alături de cadrele didactice.

VIITORII GEOLOGI

Elevii Școlii tehnice de prospecțiuni geologice din Baia Mare au efectuat practica de producție colindînd întreaga regiune împreună cu echipele de geologi, pentru definitivarea hărților geologice, delimitarea precisă a suprafețelor pe care se întind diferite zăcăminte minerale și descoperirea de noi zăcăminte. Noile hărți au fost terminate și predate cu două săptămîni înainte de termenul fixat prin angajamentul inițial al echipelor de prospecțiuni geologice.

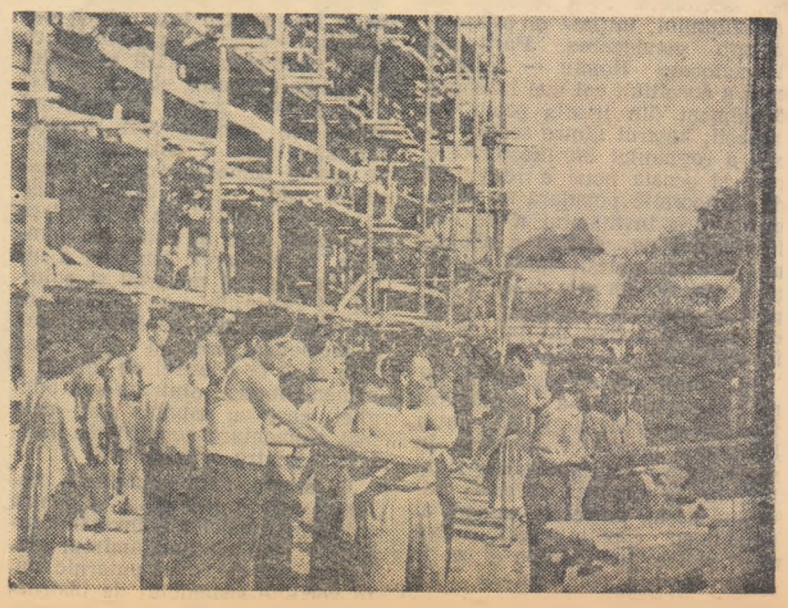

Oameni ai muncii din învățămînt lucrînd pe șantierul din bulevardul „Ilie Pintilie" din Capitală, unde se ridică, alături de noile blocuri, o modernă școală medie.

Succesele şcolii — roade ale politicii partidului

Întîmpinînd sărbătoreşte ziua de 23 August, ziua eliberării patriei, întregul nostru popor desfăşoară o muncă entuziastă şi plină de avînt creator pentru traducerea în viaţă a măreţului program de luptă şi de muncă trasat de cel de-al III-lea Congres al P.M.R.

În condiţiile favorabile create prin înaintarea victorioasă a Armatei Sovietice pe teritoriul Romîniei, Partidul Comunist Romîn a pregătit, organizat şi condus insurecţia armată de la 23 August 1944 — operă a maselor populare — care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste antonesciene şi a marcat începutul revoluţiei populare din ţara noastră. Succesele însufleţitoare dobîndite în această perioadă de poporul romîn, sub conducerea înţeleaptă a partidului, în construirea unei vieţi libere şi fericite au transformat scumpa noastră patrie dintr-o ţară agrară înapoiată, într-o ţară cu o industrie şi o agricultură socialistă în plină dezvoltare, care se bucură astăzi de o binemeritată apreciere peste hotare. A fost creată în cei 16 ani de la eliberare baza economică a socialismului, măreaţă victorie a poporului muncitor şi motiv de mîndrie pentru fiecare om al muncii, ceea ce permite trecerea la desăvîrşirea construcţiei socialiste.

O dată cu industrializarea socialistă a ţării şi cu transformarea socialistă a agriculturii, în ţara noastră a avut loc, sub conducerea partidului, şi o profundă revoluţie culturală — parte integrantă a revoluţiei populare — care a dus la făurirea unei culturi noi, socialiste.

O contribuţie de mare însemnătate în lupta pentru lichidarea înapoierii culturale moştenite de la regimul burghezo-moşieresc şi pentru ridicarea nivelului cultural al maselor a adus şi aduce învăţămîntul de toate gradele, căruia partidul şi guvernul îi acordă o grijă permanentă.

Romînia burghezo-moşierească era considerată ca fiind una din ţările europene cele mai înapoiate din punct de vedere cultural, avînd peste 4 milioane analfabeţi. Burghezia romînă, aservită imperialismului străin, cultiva şi stimula obscurantismul în rîndul populaţiei muncitoare, pentru a o împiedica să vadă şi să înţeleagă adevăratele cauze ale mizeriei în care era menţinută. Situaţia aceasta s-a schimbat cu desăvîrşire în anii puterii populare. Imediat după eliberarea ţării, încă de la Conferinţa Naţională din 1945, P.C.R. a arătat că dezvoltarea învăţămîntului şi reorganizarea lui pe baze democratice, lichidarea neştiinţei de carte şi a înapoierii culturale sînt sarcini dintre cele mai importante.

Şcoala şi-a deschis larg porţile pentru fiii oamenilor muncii

Pe baza transformărilor revoluţionare care au avut loc în anii următori a fost posibilă în 1948 schimbarea structurală a învăţămîntului şi aşezarea lui pe baze noi, socialiste. Prin reforma învăţămîntului, iniţiată şi înfăptuită sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn — reformă care a constituit cel mai însemnat eveniment din istoria şcolii romîneşti, hotarul dintre şcoala veche a regimului burghezo-moşieresc şi şcoala nouă a regimului de democraţie populară — întregul nostru învăţămînt a devenit învăţămînt de stat şi a căpătat un caracter unitar, laic, realist-ştiinţific. Şcoala şi-a deschis larg porţile pentru fiii oamenilor muncii care în trecut nu puteau să înveţe carte.

În primii ani ai regimului democrat-popular s-a desfăşurat totodată o amplă acţiune pentru lichidarea neştiinţei de carte, în scurt timp analfabetismul fiind lichidat ca fenomen de masă. Învăţînd carte, numeroşi oameni ai muncii au căpătat posibilitatea să-şi ridice calificarea şi să ia parte în mod conştient la viaţa social-culturală.

De o mare atenţie din partea statului democrat-popular s-a bucurat şcoala elementară, care asigure cuprinderea tuturor copiilor de vîrstă şcolară, închiderea izvoarelor analfabetismului şi ridicarea nivelului cultural al poporului. Obligativitatea şi gratuitatea învăţămîntului elementar erau prevăzute şi în legiuirile şcolare burgheze, dar, din cauza numărului insuficient de şcoli şi învăţători, a lipsei de grijă faţă de şcoală din partea guvernanţilor regimului burghezo-moşieresc şi a condiţiilor grele de trai ale maselor muncitoare, sute de mii de copii rămîneau anual în afară de şcoală. Prin lărgirea reţelei şcolilor elementare, prin înfiinţarea de unităţi şcolare pînă în cele mai îndepărtate cătune şi sate şi ca urmare a creşterii nivelului de trai al oamenilor muncii, s-au creat condiţii ca toţi copiii să urmeze şcoala, ca obligativitatea şi gratuitatea învăţămîntului elementar, care erau trîmbiţate în mod demagogic de burghezie, să devină o realitate în regimul democrat-popular.

Paralel cu cuprinderea în şcoală a tuturor copiilor de vîrstă şcolară învăţămîntul general a fost extins de la 4 la 7 ani, aceasta constituind o deosebit de importantă realizare a regimului democrat-popular. Şcoala de 7 ani, ale cărei baze s-au pus prin reforma învăţămîntului şi care corespunde vechilor gimnazii sau cursuri inferioare de liceu, asigură astfel pentru majoritatea copiilor nivelul cultural-ştiinţific cerut de dezvoltarea societăţii. Faţă de 770 gimnazii şi cursuri inferioare de liceu cîte funcţionau în anul şcolar 1938—1939 şi în care erau cuprinşi doar circa 119.000 elevi, încă din primul an de aplicare a reformei învăţămîntului au fost înfiinţate 3549 unităţi şcolare cu clasele V—VII, pentru ca în anul şcolar 1959—1960 numărul lor să ajungă la 5484, în care au fost cuprinşi 611.897 elevi.

Numărul absolvenţilor a patru clase cuprinşi în clasele V—VII ale şcolii de 7 ani a crescut continuu. Începînd din 1955—1956 învăţămîntul de 7 ani a devenit general şi obligatoriu în oraşe şi centre muncitoreşti, iar din 1958-1959 în toate localităţile săteşti care au şcoli de 7 ani. Încă din anul şcolar trecut au fost cuprinşi în clasa a V-a peste 88% din absolvenţii clasei a IV-a.

Cel de al III-lea Congres al P.M.R. a deschis noi şi largi perspective în faţa învăţămîntului de cultură generală, ca de altfel în faţa întregului învăţămînt. Directivele Congresului au pus sarcina încheierii generalizării învăţămîntului de 7 ani pînă în anul şcolar 1962—1963, cînd toţi copiii de vîrstă şcolară vor absolvi şcoala de 7 ani, şi a trecerii în viitor la învăţămîntul general şi obligatoriu de 8 ani. Realizările dobîndite pînă acum în acest domeniu, ca şi măsurile luate de partid şi guvern pentru dezvoltarea bazei didactico-materiale a învăţămîntului şi pentru intensificarea ritmului construcţiilor şcolare creează premizele ca această sarcină să poată fi înfăptuită cu succes.

O mare realizare a regimului democrat-popular o constituie măsura adoptată de cel de-al III-lea Congres al P.M.R. cu privire la introducerea gratuităţii manualelor şcolare începînd cu acest an pentru toţi elevii din clasele I—VII. Pe lîngă faptul că introducerea gratuităţii manualelor şcolare pentru clasele I—VII vine şi mai mult în sprijinul încheierii generalizării învăţămîntului de 7 ani, ea aduce anual oamenilor muncii economii de peste 50 milioane lei, care contribuie la sporirea salariului real al celor ce muncesc, la creşterea continuă a nivelului de trai material şi cultural al poporului. Ar putea oare un stat capitalist să înfăptuiască o asemenea măsură? Ar putea visa oare la o astfel de înlesnire oamenii muncii dintr-un stat burghez, care nu asigură nici cele mai elementare condiţii de învăţătură pentru toţi copiii?

O atentă grijă manifestă regimul democrat-popular şi pentru celelalte ramuri ale învăţămîntului. O dată cu învăţămîntul elementar s-au dezvoltat puternic toate verigile sistemului de instrucţie şi educaţie. De pildă, cu peste 20 de ani în urmă, în 1938-1939, doar circa 29.000 elevi frecven- [illegible] şcolilor medii, şi dintre aceştia doar puţini erau fii de muncitori şi ţărani muncitori. În ultimul an şcolar cursurile de zi ale celor 377 şcoli medii au fost frecventate de 124.390 elevi, în majoritate copii de muncitori şi ţărani muncitori, care în trecut ar fi fost lipsiţi de posibilitatea de a învăţa carte. În acelaşi timp, pentru a da oamenilor muncii care n-au putut învăţa în trecut posibilitatea să-şi continue acum învăţătura, s-a bucurat şi se bucură de o atenţie deosebită în ţara noastră învăţămîntul seral şi fără frecvenţă, înfiinţat în anii puterii populare. Cele 650 de şcoli şi secţii serale sau cursuri fără frecvenţă au fost urmate în ultimul an de peste 93.000 tineri.

Izvor de cadre noi

Construirea socialismului în ţara noastră a pus în faţa şcolii sarcina de a pregăti cadrele necesare de muncitori şi tehnicieni pentru toate ramurile economiei naţionale, sarcină de care ea se achită cu cinste. Învăţămîntul profesional şi tehnic a căpătat în anii regimului democrat-popular o largă dezvoltare. În cei 10 ani de după reforma învăţămîntului el a dat industriei şi agriculturii socialiste sute de mii de muncitori calificaţi bine pregătiţi, cu o nouă atitudine faţă de muncă şi cu un larg orizont cultural-ştiinţific. Peste 136.000 tineri au urmat în ultimul an cursurile celor peste 800 şcoli profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri. În anii ce urmează învăţămîntul profesional şi tehnic se va dezvolta şi mai mult, în vederea îndeplinirii sarcinii trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. — de a pregăti pînă în 1965 încă circa 260.000 muncitori calificaţi şi peste 100.000 tehnicieni.

Sarcini importante sînt puse şi în faţa învăţămîntului superior, care va da în perioada planului de 6 ani circa 54.000 absolvenţi. Învăţămîntul tehnic superior va pregăti un număr sporit de ingineri şi specialişti, buni cunoscători ai tehnicii moderne. Spre deosebire de trecut, cînd din cei 26.000 studenţi existenţi în Romînia doar 14% urmau învăţămîntul tehnic superior şi 4% institutele agronomice, astăzi din cei 63.000 studenţi circa 25.000 urmează facultăţile cu profil tehnic.

Dezvoltarea impetuoasă a învăţămîntului nostru de toate gradele a determinat o dezvoltare corespunzătoare a sistemului de pregătire şi de perfecţionare a cadrelor didactice. Creşterea simţitoare a numărului de învăţători şi profesori, care s-a ridicat de la circa 53.000 cîţi erau în 1938—1939 la peste 118.000 în ultimul an şcolar, îmbunătăţirea continuă a calificării şi compoziţiei lor profesionale a fost şi este însoţită în permanenţă de măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al slujitorilor şcolii, pentru creşterea rolului lor social.

Întreaga politică a Partidului Muncitoresc Romîn pentru ridicarea bunăstării poporului se reflectă cu limpezime în toate sectoarele activităţii şcolare. În acelaşi timp, partidul şi guvernul se preocupă cu grijă de îmbunătăţirea conţinutului învăţămîntului. Şcoala nouă asigura tuturor elevilor o pregătire multilaterală, în legătură tot mai strînsă cu practica, cu producţia, îi înarmează cu cunoaşterea legilor de dezvoltare a naturii şi societăţii şi îi educă în spiritul moralei comuniste, al patriotismului socialist şi internaţionalismului proletar.

În nobila lor muncă de formare a omului nou pedagogii noştri au un sprijin important — experienţa şi marile realizări ale şcolii sovietice.

Succesele dobîndite în dezvoltarea învăţămîntului din patria noastră ca şi în toate celelalte sectoare sînt rezultatul conducerii înţelepte de către partid a întregii activităţi economice şi social-culturale. Ele constituie garanţia că sarcinile de cinste trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. în privinţa dezvoltării învăţămîntului vor fi realizate cu succes, ridicînd şcoala din Republica Populară Romînă pe trepte tot mai înalte.

I. GH. BORCA
director general în M.I.C.

Şcoala de cultură generală din patria noastră a cunoscut în anii regimului democrat-popular o puternică dezvoltare, asigurînd tuturor copiilor posibilitatea să înveţe carte şi să primească o educaţie corespunzătoare cerinţelor orînduirii socialiste.

În ultimul an şcolar, reţeaua instituţiilor de învăţămînt şi educaţie a cuprins 6837 instituţii preşcolare, 15.087 unităţi de învăţămînt general cu clasele I-IV sau I-VII, 397 şcoli medii şi pedagogice, 822 şcoli profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri şi 113 case de copii şi şcoli speciale.

Ele au fost frecventate de peste 2.400.000 copii şi tineri, în timp ce numărul tuturor celor care erau cuprinşi în sistemul de învăţămînt în anul şcolar 1938/39 era doar de circa 1.660.000.

Intelectualii de mîine

Deşi mai sînt cîteva săptămîni bune pînă la începerea cursurilor, la Institutul politehnic din Bucureşti, ca şi la toate instituţiile de învăţămînt superior din ţară, sălile de cursuri, bibliotecile şi laboratoarele sînt pline. Cei care au păşit în institut cu atîta timp înainte de începerea anului universitar nu sînt încă studenţi, dar se pregătesc să devină. Sînt intelectualii de mîine ai patriei, în majoritatea lor tineri din uzine şi fabrici, sînt cei care, muncind şi învăţînd totodată, sînt hotărîţi să cucerească cele mai înalte culmi ale ştiinţei.

Folosind prilejul unei pauze, am făcut cunoştinţă cu cîţiva din viitorii studenţi-ingineri. Aşa am intrat în vorbă cu Vasile Dăscălescu, de la Atelierele centrale de piese de schimb ale M.I.B.C. Fiul unor pălmaşi, Vasile Dăscălescu a plecat de acasă în urmă cu peste 20 de ani, să înveţe un meşteşug. Grei i-au fost anii de ucenicie, întunecaţi, lipsiţi de orice bucurie. A ajuns apoi strungar, 17 ani a mînuit strungul, care-i devenise tare drag. Puterea populară i-a dat posibilitatea să şi împlinească un vis vechi — să înveţe. A păşit astfel pe un drum lung şi greu, dar plin de bucurii. La 1 iulie 1960, Vasile Dăscălescu şi-a luat cu bine examenul de maturitate. Acum însă nu se mai mulţumeşte cu atît. O dată cu planul de şase ani va deveni inginer.

Alături, într-un grup, două figuri cunoscute: Alexandru Angheluţă şi Ion Vînju, de la uzinele „Tudor Vladimirescu". Amîndoi fruntaşi în producţie, amîndoi au terminat şcoala medie în ultimii ani şi acum amîndoi candidează la examenul de admitere la politehnică.

— Partidului nostru drag avem să-i mulţumim pentru toate astea — spune mecanicul Alexandru Angheluţă. Ne vedeţi aici, la cursurile acestea de pregătire. Sînt şi ele un sprijin important acordat de stat. Cadre didactice dintre cele mai bune ne ajută în pregătirea noastră, ne înlesnesc munca aceasta încă nouă pentru noi.

Electricianul Vînju, fiul fostului grevist din 1929 de la S.T.B., ucenicul necăjit de odinioară, este acum muncitor fruntaş, viitor inginer. Peste cîţiva ani, după terminarea facultăţii de electrotehnică pentru care se pregăteşte astăzi cu dîrzenie muncitorească, se va întoarce în uzina sa, care l-a trimis la facultate. Şi inginerul Vînju va şti ce are de făcut ca să răsplătească grija partidului şi a statului nostru pentru el, pentru cei de o seamă cu el. Va fi un promotor al tehnicii noi — iată la ce se angajează el astăzi.

Am stat de vorbă şi cu electricianul Valeriu Hîrşan de la I.T.B., cu laboranta Viorica Iavanov de la uzinele „23 August" şi cu mulţi alţii. Muncitori şi fii de muncitori, toţi la fel de entuziaşti, de dornici de a munci şi aici, pe cea mai înaltă treaptă a învăţămîntului, cu aceeaşi sîrguinţă cu care muncesc în uzină, răsplătind pe cît vor putea grija de părinte a partidului, grăbind făurirea viitorului nostru bogat, a viitorului socialist. Şi ne-am dat seama o dată mai mult, stînd de vorbă cu ei, ce transformări uriaşe au adus în viaţa poporului nostru cei 16 ani liberi care au trecut de la neuitata zi de august din 1944. Intelectualitatea nouă — ieşită din rîndurile clasei muncitoare şi legată indisolubil de interesele, de ţelurile ei — este şi ea un rod al acestor ani, în care partidul ne-a condus neabătut pe calea luminoasă a socialismului.

H. ŞAICU

Toţi vor avea parte!

Cine dintre noi nu-şi aminteşte?

La primele semne prevestitoare ale toamnei, mai înainte chiar de a izbucni, alarmat, acel geamăt „n-avem lemne" al nevoiaşului, se auzea în dreapta şi în stînga, tot ca o tînguire, des şi exasperant repetată — „de unde bani de taxe?", „de unde bani pentru cărţile de şcoală?..." Impovăraţi de griji, părinţii urmăreau apropierea lui septembrie cu un sentiment de teamă: îi ameninţa descalificarea, tocmai ca părinţi, în ochii copiilor, dacă nu reuşeau, indiferent prin ce sacrificii, să le asigure aceşti bani. O, şi de cîte ori nu reuşeau! De cîte ori, învingînd ruşinea, înghesuind mîndria într-un colţ al sufletului, trebuiau să-şi îndemne băiatul, fetiţa: „învaţă şi tu după cartea colegului — ce putem face..."

În faţa vitrinei librăriei, copilul săracului trăia, în septembrie, una din primele drame dureroase ale existenţei. Toate minunăţiile poveştilor auzite sau imaginate păleau pe lîngă „Citirea" de a II-a, „Aritmetica" de a III-a sau „Istoria" de a IV-a, comori fabuloase de care îl despărţeau un perete de sticlă şi întreaga prăpastie săpată de o orînduire ostilă. Multe întrebări copilăreşti rămîneau nedeslegate, dar parcă nici una nu singera mai tare decît acestea: „De ce nu pot şi eu să cumpăr cărţile care mi se cer la şcoală, de ce nu pot şi eu să le învelesc în hîrtie albastră (doamne, ce frumos le-aş mai inveli!), de ce nu pot să lipesc sus, în dreapta, o etichetă şi pe etichetă să caligrafiez numele meu? Ştiu pentru ce. Pentru că tata nu are bani... Dar de ce nu are bani tata?"

Revoluţia socialistă a demonstrat o memorie excelentă. Revoluţia avea atît de multe de înfăptuit încît, dacă ar fi uitat vechea suferinţă a copilului de odinioară, nu i s-ar fi putut lua în nume de rău. Trebuia să alunge pe capitalişti şi moşieri, să refacă şi să înalţe furnalele, să unească fărîmiţatele pămînturi ţărăneşti în mari gospodării colective, să sporească recoltele, să construiască oraşe, să lanseze nave, să ridice şcoli, stadioane, teatre, spitale, să înflorească parcuri Dar, cu toate că avea atît de multe de îndeplinit, nu a uitat nici această problemă, a manualelor şcolare. Şi revoluţia socialistă a decretat: gratuitatea manualelor şcolare, de la clasa I-a la clasa a VII-a, iar apoi la a VIII-a. Sînt milioane de cărţi împărţite gratuit. Şi vor fi gratuite an de an, de aici înainte, mereu. Şi vor fi date absolut tuturor copiilor ţării, din clasa I-a la clasa a VII-a şi apoi a VIII-a. Magnific!

Numai partidul clasei muncitoare a putut realiza şi acest vis — cartea de şcoală oferită copilului la fel ca lumina soarelui: fără cost. Vrei să vezi departe, vrei să te încălzească razele soarelui? Eşti liber. Soarele e sus, energia lui aparţine tuturor. De asemenea, vrei să înveţi. Poftim! Iată şcoala cu băncile şi tabla, iată dascălii, iată şi cărţile. Învaţă.

Drum larg, drum fără piedică. Teorema lui Pitagora şi „Ce te legeni codrule", tronul de foc al lui Gheorghe Doja şi depresiunile subcarpatice, încrengătura nevertebratelor şi conjugarea verbului neregulat aller — mii de pagini, mii de cunoştinţe, clădite la temelia culturii unui om în formare.

Da, manualele şcolare gratuite atestă şi ele convingător şi emoţionant victoria socialismului în ţara care avea milioane de analfabeţi mărturisiţi. Au trecut ani unici. Ţineţi minte of-ul din vorba poporului? „Ai carte, ai parte". Cartea era scumpă. Puţini aveau parte de bine.

Au trecut ani.

Toţi copiii noştri vin la carte. Toţi primesc cartea pe degeaba. Toţi vor avea parte!

ŞTEFAN IUREŞ

File din istoria unei şcoli

La această margine a Capitalei simţi puternic, apropiat, marea ei forţă industrială: răsunetul sirenelor „Griviţei roşii", zborul automotoarelor şi drezinelor pe păienjenişul de oţel al liniilor ferate, urlitul motoarelor în atelierele de reparaţii-auto.

În tot cartierul s-au ridicat nenumărate locuinţe individuale ale ceferiştilor. Şi şcoala de aici este, la rîndul ei, nouă. Atestă aceasta armonia liniilor moderne ale faţadei cu deschiderea în formă de „U", lărgimea încăperilor luminoase, a laboratoarelor şi bibliotecii.

Povestirea domoală a directorului Alexandru Tartacan, om cu părul nins, care şi-a închinat cei mai frumoşi ani ai vieţii înălţării acestei şcoli, deapănă cîteva file din amintiri. File din istoria unei şcoli de la marginea oraşului, file din victorioasa luptă revoluţionară pentru făurirea culturii noastre noi.

1944 — 1945

În colţ era cîrciuma — „birt popular", cum îi spunea pe firmă. Dădeai colţul şi găseai şcoala: în aceeaşi clădire dărăpănată, într-o cameră pe care puteai s-o străbaţi din patru paşi. Aici era o clasă; peste drum, într-o magherniţă asemănătoare, altă clasă.

S-au urnit lucrurile din albia lor veche şi a pornit viaţa ţării pe un făgaş nou. Dar atunci, la început, mai erau multe de făcut. Treceau oamenii pe lîngă „şcoală", vedeau prin fereastra deschisă zecile de copii înghesuiţi în odăiţele întunecoase. Treceau oamenii şi o furie surdă le clocotea în inimă — furie împotriva trecutului, împotriva întunericului. Rosteau printre dinţi: „Asta-i şcoală?".

Dincolo de „şcoală", la marginea oraşului, nu începeau lanuri, ci smircurile unei bălţi unde roiau ţînţarii educători de friguri. Copiii veneau la şcoală cu chinina în ghiozdane. Acasă, citeau în carte tremurînd. Oamenii îşi priveau copiii, priveau către balta plină de miasme şi rosteau din nou: „Asta-i viaţă?"

Prindea tot mai mult rădăcini în suflete hotărîrea de a schimba această viaţă. Şi, mai ales, lumina în suflete încrederea că, prin lupta în care îi conduce partidul clasei muncitoare, vor izbuti să-şi făurească o viaţă nouă.

1947 — 1948

Trecuse mult peste miezul nopţii. În biroul învăluit de fum al directorului general se dezbăteau pe rînd cîteva din cele mai importante probleme ale reorganizării transportului feroviar. Se discutase mult şi despre cum vor trăi oamenii. În primul rînd va dispare balta, cu ţînţarii ei cu tot. Se va degaja locul pentru un cartier de noi locuinţe. „Iar în mijloc vom înălţa şcoala" — a spus preşedintele sindicatului. „Da, da, şcoala" — au întărit mulţi dintre cei prezenţi

Către toamna lui 1947 nu se mai cunoştea locul vechii bălţi. Au fost aduse peste podul Grant marile panouri ale unor cabane demontabile, în care urma să-şi înceapă deocamdată cursurile şcoala. Clădiri modeste ca înfăţişare, dar spaţioase: săli de clasă, laborator, o sală de conferinţe pentru Ateneul popular. Primul lăcaş de cultură din acest cartier mărginaş. Din cuvintele simple ale scrisorii trimise în toamna aceea „Scînteii" de către un corespondent de presă din împrejurimi răzbăteau puternic bucuria, recunoştinţa adîncă pentru partid. Şcoala nouă a primit numele lui Vasile Roaită, ca semn de cinstire a luptelor neînfricate duse de muncitorii de aici, de la Griviţa.

1951 — 1952

O clădire spaţioasă din beton şi cărămizi, sprijinită în piloni, a înlocuit cabanele. Oamenii cartierului au început să cunoască tot mai bine colectivul şcolii.

Cînd le vin în casă învăţătorii, profesorii, îi întîmpină cu bucurie şi întotdeauna se porneşte sfat. Mai întîi, desigur, despre copii:

— Gheorghiţă al meu termină a VII-a, tovarăşe profesor. Să-l dau la medie mai departe?

— Vă mai face necazuri Sanda? Eu am procedat cum m-aţi sfătuit şi să ştiţi că s-a schimbat mult...

Apoi vorbesc despre viaţa lor, despre viaţa cartierului pe care-l îndrăgesc atîta.

Un animator neobosit, veşnic gata să pună umărul şi să dea un sfat bun într-o treabă nouă, se dovedeşte directorul şcolii, Alexandru Tartacan. De aceea l-au ales oamenii deputat al cartierului în sfatul popular raional.

S-a ridicat şi şcoala, a devenit tot mai cunoscută prin realizările ei în domeniul învăţămîntului şi al activităţii social-obşteşti. O dovadă elocventă: a primit Diploma de onoare a Comitetului Central al U.T.M. pentru că în acţiunea de colectare a fierului vechi s-a înscris în rîndul fruntaşilor pe Capitală.

1960

Ianuarie — iunie: Colectivul pedagogic numără acum peste 30 de învăţători şi profesori. Obiectiv comun: pregătirea multilaterală a elevilor pentru muncă, pentru viaţă. Munca a devenit un factor instructiv şi educativ de prim ordin.

Acasă, între muncitorii de la ateliere şi copiii lor, elevi, se poartă discuţii de specialitate:

— Lucrăm piese cu toleranţă de 0,02...

— Vom executa o trusă întreagă cu utilajul lăcătuşului...

— Am primit de curînd în atelierul şcolii filiere, aşa că vom învăţa filetarea...

— Spune-mi, tată, pentru pilire fină prinzi piesa direct în bacurile menghinei, sau mai bine pui materie între ea şi bacuri?

Intîlneşti la şcoala „Vasile Roaită" şi cercuri de muzică şi artă dramatică, un cor şi un cerc literar. Orchestra de mandoline, cu solista ei — eleva Margareta Budişteanu, laureată a concursului cultural şi artistic al pionierilor şi şcolarilor — corul şcolii, clasat al II-lea pe Capitală în aceeaşi întrecere, sînt bine cunoscute în raion.

August 1960: De curînd şcoala a primit din partea secţiei raionale de învăţămînt un chestionar pentru întocmirea unei monografii.

Printre alte întrebări figurează şi aceasta: Ce evenimente deosebite au avut loc în viaţa şcolii? Greu răspunsul. Pentru oamenii aceştia simpli, devotaţi şcolii, fiecare eveniment întîmplat aici e nespus de însemnat. Figura de asemenea, în chestionar, întrebarea: „Ce oameni însemnaţi au învăţat în şcoală?" „Nu avem oameni însemnaţi" — sună modest răspunsul. La prima vedere şi judecînd pe baza criteriilor obişnuite, e adevărat. Şi totuşi... Strungarul Gheorghe Mîndruţ de la „Griviţa roşie", strungarul Mihai Gheorghe de la Atelierele nr. 17 Auto C.F.R. şi atîţi alţi tineri muncitori de nădejde, care au cîştigat stima şi încrederea colectivelor lor de muncă, nu sînt oare oameni însemnaţi? Dar studentele Marieta Bulca şi Despina Stan, care se pregătesc la rîndul lor să devină profesoare, trebuie oare trecute cu vederea?

Aceştia, ca şi zecile de absolvenţi ai şcolii din fiecare an care iau calea muncii pusă în slujba construcţiei socialiste, sînt, fără îndoială, oameni însemnaţi. Şi pentrucă dă ţării sute şi sute de asemenea oameni ne este dragă şcoala, la fel cum ne sînt atît de dragi toate şcolile patriei, care s-au născut sau care au cunoscut o viaţă nouă în aceşti 16 ani.

AL. CIUCA

Cifre şi fapte

● **Tineretul muncitor din fabrici, uzine şi de pe ogoare, care n-a putut să-şi continue studiile în trecut, se bucură de o atentă grijă din partea partidului şi guvernului. Pentru a-i da posibilitatea să-şi lărgească orizontul cultural-ştiinţific fără a ieşi din producţie, în anii de după reforma învăţămîntului a fost creat învăţămîntul seral şi fără frecvenţă, care s-a extins şi mai mult ca urmare a aplicării Hotărîrii C.C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri din 1959 cu privire la îmbunătăţirea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă de cultură generală şi superior.**

Din reţeaua şcolilor şi secţiilor serale şi cursurilor fără frecvenţă fac parte astăzi 650 unităţi, în care au fost cuprinşi în anul şcolar trecut peste 93.000 tineri.

● **Învăţămîntul profesional şi tehnic a adus o contribuţie deosebită la pregătirea cadrelor necesare dezvoltării economiei naţionale. În decurs de 10 ani, între 1949—1959, şcolile profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri au pregătit peste 316.000 muncitori calificaţi şi peste 137.000 tehnicieni şi maiştri. Ca urmare a sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R., în cursul planului de 6 ani numărul cadrelor muncitoreşti calificate prin şcoli va creşte cu circa 260.000, iar al cadrelor tehnice medii cu peste 100.000 ajungîndu-se ca în 1965 numărul elevilor din anul I al şcolilor profesionale să crească de peste 2,5 ori, iar al celor din şcolile tehnice de peste 2 ori.**

● **O mare realizare a regimului democrat-popular o constituie introducerea gratuităţii manualelor şcolare pentru toţi elevii din clasele I-VII, ceea ce dovedeşte o dată mai mult grija părintească a partidului şi guvernului faţă de şcoală. S-a îmbunătăţit totodată conţinutul manualelor şi a crescut numărul lor, de la 346 titluri cu un tiraj de 8.794.000 exemplare în anul 1949 la 462 titluri cu un tiraj de 12.359.000 exemplare în anul 1959.**

● **Peste 142.000 elevi aflaţi la depărtare mare de şcoală sau care învaţă în alte localităţi decît cele unde domiciliază au asigurate condiţii bune de cazare în internatele şcolare, iar peste 152.000 au posibilitatea să ia masa la cantine.**

● **O dată cu dezvoltarea învăţămîntului de toate gradele a crescut considerabil şi numărul cadrelor didactice cărora le revine sarcina instruirii şi educării tuturor copiilor de vîrstă şcolară. Astfel, în anul şcolar 1959/60 numărul educatoarelor din învăţămîntul preşcolar a crescut faţă de anul şcolar 1938/39 de la 1819 la 11.326, al învăţătorilor care predau la clasele I-IV de la 36.665 la 53.033, iar al profesorilor din învăţămîntul general, mediu, pedagogic, profesional şi tehnic de la 14.537 la 54.179.**

● **În regimul burghezo-moşieresc mii de învăţători şi profesori stăteau ani de zile fără posturi ori suportau o continuă scădere a salariilor prin aplicarea aşa-ziselor „curbe de sacrificiu". În statul democrat-popular, condiţiile de trai şi de muncă ale slujitorilor şcolii s-au îmbunătăţit şi se îmbunătăţesc necontenit. În afară de măsurile luate de partid şi guvern cu privire la creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii prin reducerea preţurilor, reducerea impozitelor pe salarii etc., învăţătorii şi profesorii au beneficiat de numeroase alte înlesniri, precum şi de 3 importante sporiri ale salariilor lor în perioada 1951—1959.**

● **De o atenţie deosebită din partea statului se bucură dezvoltarea bazei didactico-materiale a învăţămîntului, care dispune astăzi numai pentru şcolile de cultură generală de peste 50.000 săli de clasă, ateliere, laboratoare etc. Numai între 1955—1959 au fost construite şi date în folosinţă circa 7300 săli de clasă. În acelaşi timp au crescut an de an sumele alocate pentru mobilier şi material didactic. Potrivit Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R., în anii ce urmează se va dezvolta şi mai mult baza materială a învăţămîntului. Astfel, între 1960—1965 se vor construi circa 15.000 săli de clasă, dintre care 4000 săli de clasă în şcolile de cultură generală în oraşe şi centre muncitoreşti şi 11.000 în localităţile rurale.**

Lucrările personale pentru obținerea gradului II

Instituirea gradelor didactice — stabilită prin Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri din 30 iulie 1959 — contribuie mult la continua perfecționare a educatoarelor, învățătorilor și profesorilor, la ridicarea pe o treaptă superioară a nivelului muncii instructiv-educative. Cerințele diferențiate de la un grad la altul sînt menite să stimuleze preocuparea cadrelor didactice pentru permanenta îmbunătățire a pregătirii lor ideologice, științifice și metodice, pentru ridicarea măiestriei pedagogice și pentru o mai completă valorificare a experienței proprii.

Una din cerințele care răspund într-o mare măsură acestui scop o constituie elaborarea și susținerea unei lucrări personale de către candidații care se vor prezenta la examenul în vederea obținerii gradului II. Lucrarea personală are menirea de a dovedi în ce măsură candidatul respectiv reușește să valorifice în mod științific experiența proprie sau experiența din școala sau raionul unde lucrează în lumina principiilor generale ale pedagogiei, psihologiei și metodicilor. Atitudinea științifică, conștientă în prezentarea întregului complex de mijloace și metode folosite, a condițiilor concrete care au determinat îmbinarea și aplicarea într-un anumit fel a acestora, precum și în prezentarea rezultatelor obținute are o deosebită importanță pentru continua ridicare a nivelului activității pedagogului. În același timp, experiența pozitivă a unora poate deveni un bun pentru toate cadrele didactice, mai ales pentru cele cu mai puțină experiență, atunci cînd ea este prezentată în concluzii și generalizări puse la îndemîna lor. Astfel, lucrările personale pentru obținerea gradului II vor contribui la stimularea cadrelor didactice în cercetarea propriei lor activități, a căilor care au dus la obținerea unor rezultate pozitive în munca instructiv-educativă, iar lucrările valoroase din acest punct de vedere vor putea fi folosite apoi în elaborarea unor metodici de specialitate care să reflecte experiența înaintată a școlii noastre.

Pentru orientarea eforturilor cadrelor didactice spre cercetarea și soluționarea celor mai importante probleme care stau în fața școlii noastre, cum sînt legarea învățămîntului de viață, de producție, educația ateist-științifică a elevilor, educația elevilor în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar etc., Ministerul Învățămîntului și Culturii a elaborat tematici care cuprind cîte circa 10 teme pentru fiecare specialitate și din care se va putea alege tema pentru lucrarea personală.

În alegerea uneia sau alteia din temele indicate este bine să se aibă în vedere preocupările personale, experiența proprie sau din școală și raion, rezultatele obținute, materialul faptic de care dispune fiecare sau posibilitatea de a-l culege, precum și posibilitatea de a formula concluzii și soluții noi.

Acele cadre didactice care se preocupă de studierea unor probleme actuale pentru învățămînt dar care nu sînt prevăzute în tematica indicată de minister pot cere institutelor de perfecționare de care aparțin aprobarea de a trata aceste probleme.

În elaborarea lucrărilor, care implică și o muncă de cercetare proprie, trebuie să se țină seamă de anumite cerințe.

În primul rînd este necesar să se precizeze scopul lucrării și problemele care urmează a fi demonstrate în cursul cercetării. Așa, de exemplu, în tratarea temei „Legarea teoriei de practică, de producție la predarea fizicii" autorul își poate propune să demonstreze că îmbinarea învățămîntului cu munca în producție face posibilă însușirea mai temeinică de către elevi a cunoștințelor teoretice, a principiilor, legilor și noțiunilor din fizică, contribuie la dezvoltarea gîndirii lor, asigură lărgirea orizontului lor politehnic, și duce la formarea unor priceperi și deprinderi tehnice, care ușurează drumul spre însușirea unei profesiuni. În cazul altei teme, cum ar fi „Formarea concepției materialist-dialectice la elevi prin predarea științelor naturale", se poate porni de la faptul că înțelegerea de către elevi a legilor evoluției din lumea animală și vegetală, a interdependenței și legăturii cauzale dintre toate fenomenele biologice duce la formarea unei gîndiri dialectice și le dă elevilor posibilitate de a interpreta fenomenele din natură și societate în lumina concepției materialist-dialectice.

Plecînd de la aceste probleme autorul trebuie să-și organizeze astfel munca încît, pe baza rezultatelor obținute, a metodelor și procedeelor folosite, în lumina principiilor psihologice și pedagogice ale procesului instructiv-educativ, să demonstreze rezolvarea lor practică.

O altă cerință obligatorie în munca de cercetare și abordare a unei probleme o constituie documentarea. Succesul oricărei cercetări depinde în primul rînd de nivelul ideologic și politic al cercetătorului. De aici, necesitatea de a studia permanent învățătura marxist-leninistă și documentele partidului și statului nostru pentru a putea da fenomenelor studiate o interpretare justă, științifică, strîns legată de problemele concrete ale construcției socialiste din patria noastră. Pregătirea științifică de specialitate, pregătirea pedagogică și metodică au de asemenea o importanță hotărîtoare în reușita unei lucrări. Concomitent cu aceasta se impune însă o documentare specială în legătură cu tema aleasă spre cercetare. Studierea literaturii în legătură cu tema aleasă, cunoașterea ultimelor date privitoare la aceasta ajută cercetătorului să cunoască problema mai adînc, să înțeleagă natura fenomenului pe care-l urmărește, legăturile sale cu alte fenomene, să desprindă esențialul și să se orienteze în mod just în tratarea diferitelor aspecte ale problemei, evitînd relatarea descriptivă a faptelor și o tratare superficială.

În lumina scopului propus, pe baza documentării și a experienței proprii sau din școala și raionul respectiv se va întocmi apoi un plan tematic al lucrării, care va cuprinde problemele mari și ideile principale din cadrul fiecăreia. Este indicat ca în definitivarea acestui plan cadrele didactice să ceară sprijinul inspectorilor metodiști regionali și raionali, al cadrelor didactice de la institutele de perfecționare, precum și al cercetătorilor de la Institutul de științe pedagogice.

După întocmirea planului, adunarea materialului faptic este un aspect dintre cele mai importante în activitatea de elaborare a lucrărilor personale. De calitatea acestui material, a observațiilor și constatărilor cercetătorului depind în bună parte justețea și profunzimea generalizărilor și concluziilor la care se ajunge. În culegerea materialului faptic este necesar să se aibă în vedere nu numai măsurile, metodele și procedeele folosite de profesori, ci și procesele psihologice care stau la baza însușirii cunoștințelor, a formării priceperilor și deprinderilor.

Adunarea materialului faptic trebuie eșalonată pe o perioadă mai îndelungată de timp, spre a se putea obține date cît mai variate, mai concludente în legătură cu fenomenul urmărit. În adunarea acestui material vor putea fi folosite diverse metode, cum sînt: observația, convorbirea (cu elevi, cadre didactice, părinți etc.), studiul documentelor școlare și al lucrărilor elevilor, efectuarea unor lucrări speciale de control, experimentul pedagogic, în funcție de tema aleasă și de experiența studiată. În munca de cercetare trebuie folosit întreg acest sistem de metode și, îndeosebi, nu trebuie neglijată metoda observației, pentru că în studierea propriei experiențe observațiile făcute de profesor asupra planurilor calendaristice, asupra planurilor de lecții și în general asupra desfășurării și realizării fiecărei lecții sau activități cu elevii sînt deosebit de valoroase.

Acele cadre didactice care prin funcția ce o exercită (inspectori, directori de școli, metodiști, responsabili de cerc pedagogic sau comisii metodice etc.) pot folosi în tratarea temei, pe lîngă experiența proprie, și experiența altor cadre didactice, vor îmbina folosirea acestor metode astfel încît materialul faptic adunat să fie cel mai concludent.

Munca de analiză a materialului acumulat începe cu clasificarea lui pe probleme și pe ideile principale din planul lucrării. Compararea și confruntarea faptelor ocupă un loc important în stabilirea interdependenței și a legăturilor cauzale care duc la explicarea efectelor pozitive din munca analizată, ajută la alegerea a ceea ce este principal, caracteristic și la înlăturarea faptelor întîmplătoare, neînsemnate.

Analiza este apoi urmată de sintetizarea elementelor tipice, caracteristice și de aprecierea acestora din punct de vedere al scopului propus și al legilor pedagogice și psihologice care stau la baza procesului studiat. În aprecierea și generalizarea faptelor important este să se plece de la rezultatele obținute, ținîndu-se seama în același timp și de condițiile concrete în care s-a desfășurat activitatea.

În urma acestui proces de analiză, sistematizare și generalizare a materialului faptic cules, elaborarea propriu-zisă a lucrării este mult ușurată. Redactarea ei într-o formă cît mai sistematică se realizează cu ușurință prin urmărirea planului tematic pe baza căruia s-a efectuat întrega cercetare. În sistematizarea ideilor este de asemenea important să se desprindă clar care este problema principală și care sînt ideile prin care se argumentează, se analizează și se demonstrează aceasta. Afirmațiile, concluziile prezentate trebuie să aibă o serioasă fundamentare științifică, să fie temeinic argumentate și susținute cu exemple concrete. În felul acesta se va evita prezentarea pur descriptivă, meșteșugărească a muncii instructiv-educative.

Extinderea pe care trebuie s-o aibă lucrarea personală diferă în funcție de tema aleasă și de scopul propus. Socotim însă că ea nu trebuie să depășească 20-25 de pagini. Acest lucru este pe deplin realizabil dacă autorii vor renunța la introducerile prea lungi, iar în expunerea problemelor vor elimina frazele de prisos.

Lucrările elaborate se trimit, prin direcțiile școlilor, la institutele de perfecționare sau la instituțiile centrale tutelare, unde sînt studiate și apreciate de către cadrele didactice de specialitate. Un rol important în definitivarea aprecierii îl va avea susținerea lucrării de către candidat în cadrul examenului. De aceea, este necesar ca în legătură cu fiecare teză abordată în lucrare autorul să aibă opinia sa, să poată susține cu argumente convingătoare punctul său de vedere. Aceasta presupune însușirea și prelucrarea proprie a întregului material documentar folosit, cere ca aspectele concrete din experiența analizată să fie temeinic fundamentate din punct de vedere teoretic.

Astfel înțeleasă, lucrarea personală în vederea obținerii gradului II va constitui un mijloc eficace de ridicare a pregătirii profesionale a cadrelor didactice și, prin aceasta, de îmbunătățire continuă a activității instructiv-educative din școală.

TEODORA DAVID
lector la I.P.C.D.,
București

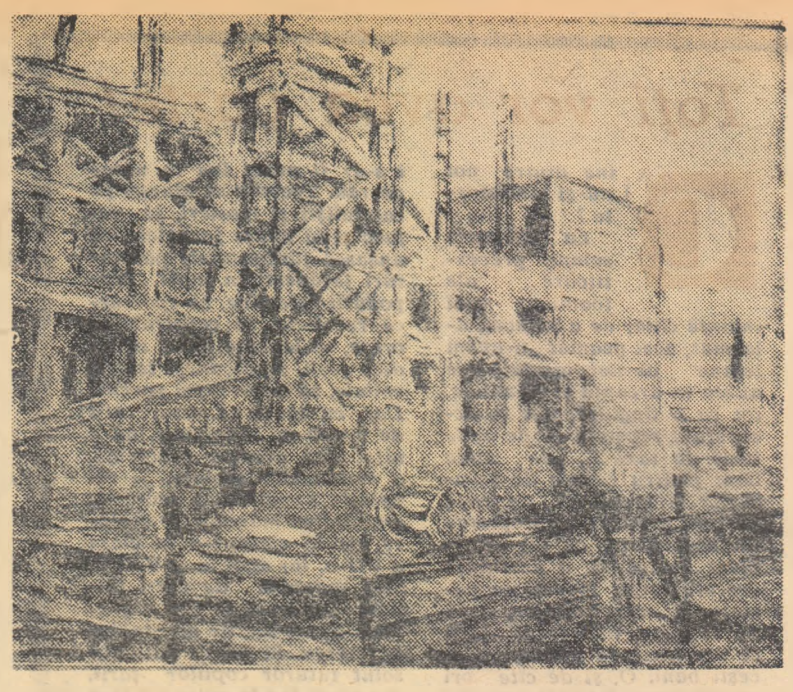

Prof. MIHALACHE EUGEN (București): Încă o școală nouă.

O frumoasă victorie a sportului nostru școlar

La Lugoj au avut loc de curînd întrecerile din cadrul celei de a III-a ediții a întîlnirilor prietenești dintre reprezentativele școlare de gimnastică ale R.P. Romîne și R.P. Bulgaria, încheiate prin victoria deplin meritată a reprezentativelor țării noastre (545.05—539,10).

„De data aceasta — a declarat tov. Stoian Popov, conducătorul delegației sportivilor bulgari — gimnaștii dvs. au avut o pregătire superioară. Noi ne-am prezentat cu individualități foarte talentate. Dvs., în schimb, cu două echipe omogene. Ori, într-o întrecere sportivă pe echipe, factorul omogenitate este hotărîtor în determinarea victoriei".

Meritul pentru buna pregătire a echipelor noastre revine în bună parte antrenorilor, care au știut să pună cu pricepere în practică indicațiile date de Direcția educației tineretului școlar din M.I.C. Antrenorii s-au străduit să asigure echipelor omogenitatea necesară, paralel cu un înalt nivel de pregătire.

Victoria echipelor noastre n-a apărut însă ușor de la început. Bunăoară, unul dintre concurenții cei mai bine pregătiți, Petre Micloș, n-a reușit să evolueze din prima zi a întrecerilor (la cal cu mînere și bară) la adevărata sa valoare. De aceea, concurentul său bulgar, Stoian Palazov, și-a putut asigura primul loc la individual compus. La fel s-au petrecut lucrurile și în cazul fetelor, unde talentata noastră reprezentantă, Ana Mărgineanu, nu s-a putut concentra suficient pentru a o întrece pe Liliana Berlinova. În schimb, pe echipe, avantajul nostru s-a conturat din chiar prima zi a întîlnirii (162,75 puncte față de 161,05 puncte ale gimnaștilor bulgari).

În ziua a doua gimnaștilor noștri le-a dispărut tracul, ei egalînd la individual compus fete (Berlinova și Mărgineanu au terminat concursul ocupînd primul loc). A sporit în același timp avantajul în clasamentul pe echipe, atît la fete cît și la băieți.

Victoria gimnaștilor noștri a fost o victorie a voinței dar și rezultatul firesc al unei bune pregătiri. Într-adevăr, ei au demonstrat în această întîlnire o sensibilă îmbunătățire a execuției exercițiilor, o îmbogățire evidentă a „repertoriului", o eliminare aproape radicală a punctelor nevralgice din pregătirea tehnică (mai multă cursivitate între elementele componente ale exercițiilor, corecte „stînduri pe mîini" la bîrnă, foarfeci foarte reușite la sol, zboruri sigure, cu extensie amplă, la sărituri, aterizări spectaculoase la inele etc.) Ana Mărgineanu, Edme Ilie, Petre Micloș, Andrei Kadar, Alexandru Szilagy și toți ceilalți componenți ai echipelor noastre reprezentative merită calde felicitări pentru acest frumos succes.

Victoria obținută la Lugoj de elevii noștri consemnează în același timp grija necontenită cu care regimul nostru democrat-popular înconjoară tinerele mlădițe ale țării, cărora le asigură condiții minunate pentru practicarea organizată, la nivel înalt, a sportului.

T. STAMA

GH. GLAUBER: Micii chimiști

Din experiența anului școlar încheiat

Despre metodica lucrarilor practice de control

Procesul de pregătire practică a cadrelor necesare agriculturii cere o verificare periodică a nivelului acestora prin lucrări de control și examene practice, care trebuie să oglindească în mod cît mai fidel stadiul calitativ al instruirii elevilor.

Uneori însă am putut constata în cursul anului școlar încheiat că o serie de cadre didactice au apreciat pregătirea elevilor mai mult după felul cum și-au îndeplinit norma de lucru și după capacitatea lor fizică de muncă — deci după criterii care oglindesc aspectele cantitative ale activității. Aceste cadre didactice n-au urmărit și n-au analizat suficient conținutul cunoștințelor elevilor, măsura în care și-au format priceperi și deprinderi practice în legătură cu cele mai importante și complexe lucrări din agricultură. De asemenea, am constatat uneori că formele și metodele prin care s-a realizat verificarea pregătirii practice a elevilor cu prilejul lucrărilor de control n-au fost cele mai adecvate. De pildă, li s-a cerut elevilor să întocmească referate și li s-au pus întrebări asupra modului cum au executat anumite lucrări, aprecindu-se în același timp calitatea caietelor de practică. Aparent, acest sistem pare a fi justificat de unele aspecte specifice producției agricole și anume de faptul că, de obicei, condițiile naturale optime de executare a majorității lucrărilor agricole sînt legate de anumite date fixe, de anotimpuri. De aceea, în perioada examenelor profesorul nu poate folosi întotdeauna lucrările cele mai reprezentative, mai tipice, prin care să poată constata în ansamblu gradul de pregătire practică a elevilor. De obicei, în perioada cînd se dau examenele (august-octombrie) se pot efectua numai lucrări simple, și de un nivel tehnic scăzut. La aceasta se mai adaugă faptul că în producția agricolă lucrările nu au ca efect imediat obținerea unui produs care să poată fi luat drept ghid în aprecierea integrală a calității cunoștințelor însușite de elevi.

Toate aceste argumente par convingătoare. În fapt însă, profesorii bine pregătiți știu să folosească cu pricepere și asemenea lucrări practice pentru a verifica multilateral pregătirea elevilor. Am întîlnit astfel profesori care trag concluzii întemeiate pe baza îndeminării cu care elevii execută lucrarea, a felului cum mînuiesc aceștia uneltele, aparatele sau mașinile, a preciziei lor în executarea operațiilor, a ritmului în care le desfășoară, a respectării succesiunii fazelor și operațiilor din lucrare prin înlăturarea timpilor morți și prin eliminarea mișcărilor de prisos în timpul deplasării de la o plantă la alta etc. Observînd și înregistrînd simultan toate aceste elemente dinamice, acești profesori și-au putut forma o imagine clară asupra pregătirii practice a elevilor, ceea ce le-a dat posibilitatea să aprecieze just lucrarea. Astfel, la Centrul școlar agricol nr. 2 din Turda, elevii din anul III au primit la examenul de calificare, ca probă practică, lucrarea „Copilitul și legatul tomatelor". În timpul lucrării s-a urmărit modul cum s-a pregătit fiecare elev pentru lucrare, cum a studiat în prealabil habitusul plantei în vederea legării unui număr mai mare sau mai mic de tulpini, ce copii au suprimat, numărul de legături aplicate fiecărei plante în funcție de talia acesteia, alegerea locurilor unde trebuiau aplicate legăturile, iscusința cu care s-au executat alternativ cele două operații — copilitul și legatul etc. Timpul de lucru fiind stabilit la 2 ore pentru fiecare serie, prin procentaj s-a putut calcula norma realizată de fiecare elev în parte. Toate aceste observații au fost notate de profesorul examinator și au constituit un element de bază în aprecierea cunoștințelor practice dovedite de elevi în executarea lucrării respective.

Pentru o verificare mai largă, de ansamblu a gradului de pregătire practică a elevilor se folosesc în multe școli, paralel cu probele practice, lucrări scrise. Profesorii cu experiență cer elevilor să descrie în aceste lucrări procesul tehnologic al unui sistem de cultură aplicat la o plantă, metodele prin care se efectuează diferitele operații, modul cum trebuie organizată munca pentru fiecare lucrare în parte etc. Astfel lucrările scrise îi pun pe elevi în situația de a demonstra în ce măsură cunosc ei, din punct de vedere teoretic, tehnica cultivării unei plante și succesiunea operațiilor aplicate unei plante pe o anumită perioadă, să explice criteriile agro-biologice care cer executarea operațiilor printr-un anumit procedeu sau metodă și într-un anumit timp. Totodată, profesorii bine pregătiți cer elevilor să arate în lucrările scrise, în mod concret, cum au lucrat ei în timpul practicii în producție, observațiile lor personale asupra condițiilor diverse în care și-au desfășurat munca.

Un procedeu eficace de apreciere a elevilor în cadrul probelor de verificare folosesc profesorii de specialitate de la Centrul școlar agricol din Geoagiu. Plecînd de la ideea că pentru a da o apreciere întemeiată a pregătirii elevilor este necesar să se observe efectul întregului complex de lucrări agrotehnice pe care le reclamă o plantă de cultură în cadrul ciclului de vegetație, ei au repartizat fiecărui elev, încă din prima perioadă de practică, parcele cu culturi de legume, straturi de flori și arbuști ornamentali din parcul dendrologic etc. În pepiniera de pomi fiecare rînd de port-altoi și altoi are eticheta cu numele unui elev. Pe baza observațiilor și a aprecierilor efectuate de ei pe parcursul tuturor perioadelor de practică, profesorii au la îndemînă elementele necesare unei aprecieri întemeiate a cunoștințelor și deprinderilor fiecărui elev. Comisia de examen are la rîndul ei posibilitatea de a analiza rezultatele obținute de elevi pe baza materialului viu din pepiniera școlii, din livada de pomi, din grădina de legume și din parcul dendrologic. În pepinieră, spre exemplu, se iau în considerare procentul de prindere la altoire, tăierea la inel, scoaterea cepului, tăierea de proiectare a coroanei, lucrările de îngroșare a tulpinei etc., iar în livada de pomi se apreciază felul cum s-au făcut tăierile de curățire, de fructificare, rezultatele obținute de elevi în urma experiențelor de hibridare la pomi etc.

Socotim deci că la școlile din sectorul agricol problema controlului și aprecierii cunoștințelor practice la examenele de la sfîrșitul perioadelor de practică trebuie privită în mod diferențiat, în funcție de posibilitățile ce le oferă producția pentru alegerea celor mai indicate lucrări de control, ca și de specificul meseriei pentru care se pregătesc elevii. Exemplele citate pledează pentru repartizarea, acolo unde este posibil — în sectorul horticol și în sectorul viticol — a unor suprafețe delimitate din fiecare cultură principală, individual fiecărui elev. În celelalte școli cu profil agrozootehnic acest procedeu fiind mai greu de realizat, lucrările de control trebuie să cuprindă, credem noi, o probă practică și o lucrare scrisă. În ambele cazuri observațiile și notările efectuate de colectivul de profesori și tehnicieni care au îndrumat practica pe toată perioada trebuie folosite în mod judicios, pentru stabilirea cît mai exactă a calificativului final.

Ing. D. DANCA
Cluj

Deosebit de mult sînt îndrăgite de elevii școlilor noastre activitățile pe care le desfășoară în cadrul cercurilor extrașcolare.

Clișeul de mai sus îi înfățișează pe cîțiva tineri fotoamatori studiind funcționarea aparatului de copiat.

Învățînd și muncind laolaltă

Școala noastră este o școală mare — cuprinde 40 de clase și peste 1300 de elevi, romîni și maghiari, care învață și lucrează laolaltă. La sfîrșitul anului școlar încheiat am constatat cu toții că situația la învățătură s-a îmbunătățit simțitor în comparație cu anii trecuți. Deosebit de mult ne-a bucurat faptul că avem clase fără nici un corigent, ca, de exemplu, clasa a X-a „E" și a XI-a „A" de la cursul de zi, sau clasa a VIII-a „D" de la cursul seral.

În mare parte, rezultatele bune la învățătură se datoresc intensei munci educative desfășurate în școală. Sub conducerea organizației de partid, cadrele didactice s-au străduit — și au izbutit în bună măsură — să-i unească pe toți elevii într-un colectiv strîns, bazat pe relații de prietenie frățească. Orele de diriginție comune, organizate de elevii claselor a XI-a de la secțiile cu limbile de predare romînă și maghiară, activitatea comună în ansamblul coral al școlii care cuprinde peste 200 de elevi, avînd un repertoriu în ambele limbi, ca și activitățile sportive, excursiile, vizitele în întreprinderi, munca patriotică, întrunirile tovărășești și alte activități organizate în comun sub îndrumarea pedagogilor și a organizațiilor U.T.M. au contribuit mult la apropierea elevilor.

În vederea întăririi sentimentului patriotic al elevilor s-a organizat vizitarea în comun a expoziției „Dezvoltarea economică a regiunii Baia Mare în anii puterii populare". De asemenea, s-au organizat o excursie la Cluj și la București și alta în Munții Făgărașului pentru cunoașterea de către elevi a patriei noastre. După anumite teme din materia predată s-au organizat vizite în comun la întreprinderi. De exemplu, au fost vizitate întreprinderile „Mondiala", „Unio", „Tudor Vladimirescu", „1 Septembrie". De asemenea, după predarea lecției de economie politică „Relațiile socialiste în agricultură" elevii claselor a X-a de la ambele secții, sub conducerea profesorilor, au vizitat gospodăria agricolă colectivă „Steagul lui Lenin" din Păulești, unde tov. Maria Zidaru, președinta cunoscută în toată țara, le-a vorbit despre munca și succesele colectiviștilor.

Împreună au lucrat elevii și în acțiunile patriotice. Astfel, ei au colectat laolaltă în acest an peste 30 de tone de fier vechi.

O prietenie strînsă s-a închegat și între elevii de la cursul de zi și de la cursul seral. Muncitorii-elevi au confecționat un bogat material didactic pentru laboratorul școlii.

Cadrele didactice din Școala medie nr. 2 din Satu Mare se angajează să muncească și mai intens pentru a putea îndeplini cu cinste sarcina încredințată de partidul nostru, educarea comunistă a elevilor, dezvoltarea lor multilaterală.

A. SALGEANU
Satu Mare

Jocul didactic muzical

Educatoarele au, pe lîngă alte sarcini, și aceea de a-i îndruma pe copii spre cunoașterea frumosului din natură, din viață, de a le dezvolta capacitatea de a-l înțelege, de a le forma unele priceperi și deprinderi artistice. Această sarcină le a preocupat îndeaproape pe educatoarele din grădinița noastră.

În articolul de față vom expune cîteva aspecte din experiența pe care am dobîndit-o în folosirea jocurilor didactice muzicale. În decurs de doi ani, de cînd experimentăm aceste jocuri, am reușit să obținem unele rezultate bune în educația muzicală a preșcolarilor.

De exemplu, la grupa mijlocie, prin jocul numit „Cum trebuie să merg", am urmărit să dezvoltăm la copii simțul ritmic, să-i facem să deosebească un ritm accelarat de unul rar și să meargă în ritmul muzicii. La grupa mare am folosit același joc pentru a-i obișnui pe copii să facă deosebirea între ritmurile rar, potrivit și repede și să execute mișcări conforme ritmului. În acest scop am ales trei melodii : una cu sunete înalte și ritm accelerat, alta cu sunete joase și rare și un marș. Pentru ca toți copiii să înțeleagă regula jocului a fost necesară o pregătire prealabilă. Educatoarea a cîntat melodia „Marșului piticilor" și le-a cerut copiilor să pășească în ritmul acestui marș. Apoi a cîntat melodia cu sunete joase și rare și i-a întrebat pe copii al cui mers se potrivește cu această melodie. Copiii au demonstrat mersul ursului în ritmul melodiei. Cîntînd apoi melodia cu sunete înalte și ritm accelerat, educatoarea le-a cerut copiilor să găsească mișcarea potrivită. Dacă la a doua melodie copiii au găsit de comun acord că cea mai potrivită mișcare este mersul ursului, la cea de a treia melodie au găsit mai multe mișcări potrivite : zborul păsărelelor, săritura iepurașului, fuga căprioarei, zburdatul mielului — fapt ce dovedește că ei au înțeles caracterul cîntecului. Copiii au executat pe această melodie mișcări în ritm — pași mărunți și repezi.

În continuare s-a desfășurat jocul propriu-zis. Educatoarea a cîntat „Marșul piticilor", iar copiii mari au început să meargă în marș. În momentul cînd educatoarea a întrerupt melodia, trecînd fără pauză la cea de a doua, copiii au schimbat imediat mișcarea, înlocuind-o cu cea potrivită (mersul ursului). S-a continuat apoi jocul cu melodia a treia. Copiii din grupa mijlocie au executat același joc numai pe melodiile a doua și a treia, în timp ce copiii din grupa mare ritmau cu palmele.

Un alt joc didactic muzical — întitulat „Cine a cîntat" — a avut menirea de a-i familiariza pe copii cu diferite instrumente muzicale. La grupa mijlocie s-a urmărit recunoașterea timbrului specific al pianului, trompetei și tobei, iar la grupa mare dezvoltarea auzului muzical și recunoașterea timbrului specific al instrumentelor apropiate : toba și tamburina, pianul și acordeonul etc. Educatoarea a pregătit jetoane reprezentînd instrumentele muzicale respective. Aceste jetoane au fost înșirate pe masă, lîngă instrumente. Copiii stăteau pe scăuncle, în semicerc în jurul mesei. După explicarea regulei, jocul s-a desfășurat astfel : un copil s-a așezat în colțul clasei, întors cu spatele spre ceilalți. În acest timp educatoarea a chemat un alt copil, căruia i-a arătat un jeton — de exemplu, cel care reprezenta toba. Aceasta însemna că el trebuie să lovească toba și să întrebe : ce instrument cîntă ? Copilul din colțul clasei trebuia să ghicească ce instrument muzical a produs acel sunet și să-l numească. Jocul a continuat astfel alternîndu-se copiii din grupa mijlocie cu cei din grupa mare, la nivelul cerințelor indicate în scop. El ne-a folosit îndeosebi pentru verificarea cunoștințelor fiecărui copil în parte.

În altă variantă a jocului s-a lucrat cu toți copiii deodată. Educatoarea a împărțit jetoanele la toți copiii, ținînd seama de diferențierea pe subgrupe. De exemplu, copiii din grupa mijlocie au primit jetoanele ce reprezentau toba, trompeta și pianul. Apoi li s-a explicat regula jocului. Copiii au stat întorși cu spatele la educatoare, ținînd jetoanele în mînă. Educatoarea a lovit într-o clapă de pian și a întrebat : ce instrument a cîntat ? Copiii s-au întors, iar acei care au avut pe jeton un pian au ridicat jetonul. Jocul a continuat la fel cu toate instrumentele.

Același joc s-a folosit la grupa mare și mijlocie pentru recunoașterea timbrului specific al vocii copiilor, pentru deosebirea unui registru acut și grav cu ajutorul diferitelor onomatopee. El a ajutat astfel și la formarea unei dicțiuni corecte.

Aceste exemple arată cîteva din jocurile experimentate la grădinița noastră, care ne-au ajutat să organizăm activitățile de muzică într-o formă plăcută, atractivă pentru copii.

FILOFTEIA BUCȘA
educatoare la grădinița nr. 14
din Timișoara

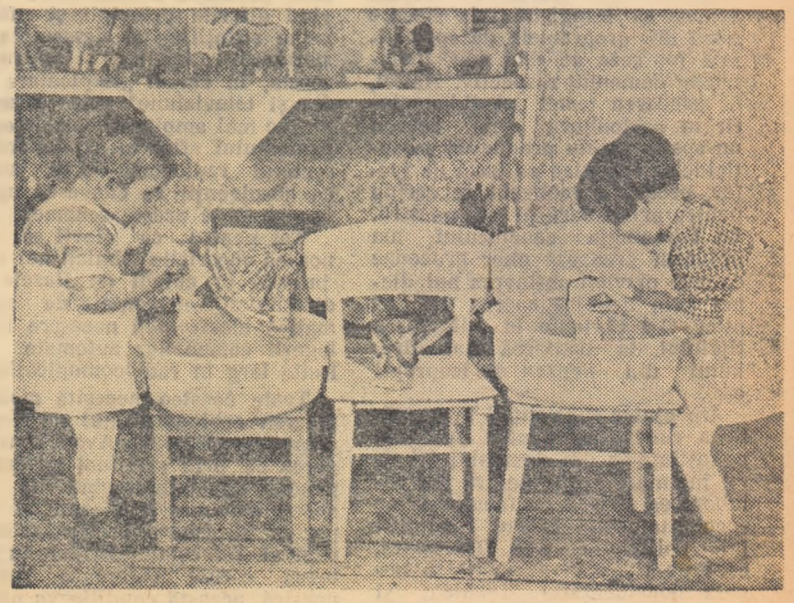

Harnice la spălat ca și la joc.

Pentru buna pregătire a noului an școlar

Și la Conțești va fi școală de 7 ani

Călătorind pe meleagurile raionului Pașcani, am ajuns zilele trecute și la Conțești. Ne-a reținut atenția, în mijlocul satului, o clădire mare, albă, strălucind de curățenie, avînd în față o grădină bine întreținută. Ne-am oprit cîteva mi ute în fața ei.

— Vă place școala noastră ? — ne-a întrebat atunci, cu o undă de mîndrie în glas, un moșneag ce poposise curios lîngă noi, în mijlocul drumului. Cu mîinile noastre am făcut-o —— continuă el. Ce-i drept, ne-au ajutat și tovarășii de la raion. Am pus umăr la umăr și, în cinstea Congresului, am dat-o gata. Să fi văzut ce mai petrecere a fost atunci !...

— Ehei, pe vremea mea nu aveam așa ceva — își reluă iar firul vorbei moșneagul. Pe atunci, cei cîțiva copii care izbuteau să meargă la școală învățau înghesuiți în cîte o cămăruță cu pămînt pe jos...

Am aflat apoi că, deși în satul Conțești exista școală de cîteva zeci de ani, aceasta nu avea un local propriu. Nu se învredniciseră guvernanții burghezo-moșierești să facă o școală pentru copiii de aci, cum de altfel lăsaseră fără școli multe sate ale țării. Abia în anii puterii populare, în 1948, s-au clădit în Conțești două săli de clasă. La acestea s-au adăugat acum cîteva săli noi și o cancelarie, construite prin contribuția voluntară a cetățenilor. Copiii din Conțești au astăzi la dispoziție un local frumos și încăpător, cu mobilier nou, în care este o adevărată plăcere să înveți.

Noua școală este rodul muncii însuflețite pe care au depus-o toți cetățenii din sat, mobilizați de comuniști și sprijiniți de comitetul raional P.M.R. și de comitetul executiv al sfatului popular raional, care se preocupă cu multă grijă de problemele învățămîntului. Învățătorii, în frunte cu directorul școlii, Ilie Ancuța, precum și școlarii, au contribuit și ei efectiv la construirea localului. Așa a devenit posibil ca școala de 4 ani din Conțești să se transforme în școală de 7 ani. Absolvenții clasei a IV-a nu vor mai fi nevoiți să parcurgă zilnic peste 4 km pînă la Școala de 7 ani din Valea Seacă. Toți au acum posibilitatea să-și continue învățătura aici, în satul lor — și toți și-o vor continua.

— Problema aceasta, a aducerii în clasa a V-a a tuturor absolvenților clasei a IV-a, a stat în centrul atenției noastre încă dinainte de încheierea cursurilor — ne spune directorul școlii. La ședințele cu părinții sau la căminul cultural, la sfatul popular sau acasă la oameni, învățătorii noștri au căutat să arate tuturor sătenilor ce mare importanță are absolvirea școlii de 7 ani de către fiecare tînăr. Ei le-au explicat că dezvoltarea științei și tehnicii, munca agricolă științifică cer viitorului cetățean un bagaj de cunoștințe pe care-l poate asigura numai școala de 7 ani, iar mai tîrziu de 8 ani. Și oamenii ne-au înțeles. A contribuit mult la aceasta și faptul că au văzut cîtă grijă arată învățămîntului partidul și guvernul, organele locale. Ajutorul acordat pentru lărgirea localului de școală, transformarea ei în școală de 7 ani și, îndeosebi, măsura anunțată la Congresul al III-lea al partidului în legătură cu gratuitatea manualelor pentru clasele I-VII au constituit dovezi de netăgăduit ale acestei griji. Ca urmare, toți cei 22 copii care au promovat clasa a IV-a în anul școlar trecut vor urma clasa a V-a. Mai mult chiar, au cerut să mai fie înscriși încă 14 absolvenți a patru clase din seriile anterioare.

Munca sistematică și perseverentă depusă de învățători cu ajutorul deputaților și al organizațiilor obștești începe să dea roade. Totul este pregătit pentru ca școala să-și redeschidă porțile pentru cei aproape 200 copii din Conțești — adică pentru toți copiii de vîrstă școlară ai satului — oferindu-le condiții bune de învățătură. Nici un copil din Conțești nu va mai rămîne în afara școlii de 7 ani, îndeplinindu-se astfel cu succes sarcina pusă de Congresul al III-lea al P.M.R.

Satul Conțești nu este singurul unde va lua ființă școală de 7 ani. În întregul raion Pașcani se vor înființa 11 asemenea unități școlare, ceea ce va permite cuprinderea în clasa a V-a, în anul ce urmează, a cel puțin 95% din școlarii care au promovat clasa a IV-a.

Cele 38 săli de clasă ce se construiesc în raion și din care cea mai mare parte sînt terminate în cinstea zilei de 23 August, înzestrarea școlilor cu cca. 600 bănci noi, 40 table, dulapuri, catedre etc. asigură condițiile materiale necesare îndeplinirii cu succes a planului de școlarizare. Majoritatea școlilor au fost reparate și sînt aprovizionate cu combustibil.

Și, în oricare raion din țară ai merge, peste tot întîlnești asemenea realizări, rod al muncii entuziaste pentru îndeplinirea sarcinilor trasate învățămîntului de cel de-al III-lea Congres al partidului, rod al însuflețirii cu care întîmpină oamenii muncii din școli marea sărbătoare a eliberării patriei.

C. MINCA

MANUALE NOI

Mai e pînă la sosirea trenului. Pe băncile din sala de așteptare a gării — lume. În colțul de lîngă fereastră, un grup de țărani. Printre ei, o femeie cu ie albă ca zăpada pe care au răsărit flori albastre de cicoare. În cele două sacoșe ale ei, pachete cu felurite cumpărături de la oraș.

— Ștefane, nu vrei să împarți' cărțile ? — se adresează femeia fiului ei, examinînd cu atenție coperta roșie a unui manual de istorie.

Elevul, în uniformă bleumarin, pe cap cu chipiul reglementar, avînd o ținută foarte îngrijită, se bucură din suflet :

— Ba da. Cîte sînt ? 16 ? Deci 8 sînt ale mele, 8 ale lui Vasile.

Grămada mare de cărți în dublu exemplar din sacoșa mamei începe să se împartă în două.

Ștefan le alege pe cele mai frumoase. Greu de ales, însă, căci toate sînt noi, abia ieșite de sub tipar, și toate sînt în perfectă stare. Ia cîte una și privește cu interes coperta, apoi o răsfoiește. Dintre filele cărților răsar scene de luptă, chipuri de oameni, mașini simple alături de altele complicate — o lume nouă, pe care Ștefan o va cunoaște în noul an școlar ce se deschide peste cîteva săptămîni.

— Inveți și rusa și franceza ? — se interesează mama, care nu contenește să examineze coperțile noilor manuale.

— Da, și rusa și franceza — îi răspunde Ștefan, furat de lectura lui fugară.

Mama își privește cu admirație fiul. Va să zică Ștefan învață și limbi străine. Pe chipul ei e atîta mulțumire și mîndrie !

...Cărți noi. Cîtă bucurie revarsă ele în sufletele părinților, ale școlarilor... În sufletul fiecărui copil, fără excepție, căci fiecare își va avea cartea lui. Statul a avut grijă de aceasta, oferindu-i-o în mod gratuit sau, pentru cei din clasele VIII — XI, la un preț mai mult simbolic.

Frămîntărilor chinuitoare de altă dată ale părinților din preajma deschiderii anului școlar, pricinuite de lipsurile materiale care de cele mai multe ori îi împiedicau să-și trimită copiii la școală, le-au luat locul mulțumirea și bucuria pentru viitorul fericit ce stă în fața copiilor noștri.

A. C.

O preocupare de frunte: TEHNICA NOUA

Perspectivele pe care le deschide introducerea tehnicii noi în toate ramurile industriei și agriculturii noastre sînt determinante și în pregătirea deschiderii viitorului an școlar în învățămîntul profesional și tehnic. Am avut ocazia de curînd să asistăm, la Timișoara și Reșița, la consfătuiri pe această temă, unde specialiști din producție, care sînt în același timp și profesori în școlile profesionale și tehnice au arătat cum se pregătesc să-și ducă munca în noul an școlar. Redăm mai jos relatările cîtorva dintre tovarășii care au luat cuvîntul.

ING. FLOREA SINTIMBREANU, directorul Grupului școlar petrol-chimie din Timișoara: Am căutat să asigurăm toate condițiile pentru ca în acest an școlar pregătirea muncitorilor din sectorul industriei chimice să țină pasul cu ritmul impetuos de creștere al acestei industrii în lumina planului șesenal și a programului economic de perspectivă. Cadrele didactice care lucrează în școala noastră se pregătesc, de pildă, minuțios pentru a asigura predarea în cele mai bune condiții a noii ramuri științifice — petrochimia — și a proceselor tehnologice legate de producția noilor combinate de la Săvinești și Borzești. Ne-am propus să înregistrăm la fiecare temă din programele de specialitate tot ceea ce este nou, înaintat, în domeniul respectiv. Astfel, în predarea temei „Antidăunătorii în agricultură" vom acorda un spațiu amplu producției insecticidelor organice pe bază de fosfor, producție realizată de curînd pentru prima oară în țara noastră. La tehnologia cauciucului am prevăzut predarea unor procedee ca cele privind obținerea butadienei prin dehidrogenarea fracțiunilor C 4 obținute la distilarea țițeiului, la distilarea metilstirenului din benzen și izopropil etc.

Un ajutor substanțial în pregătirea condițiilor pentru predarea cunoștințelor din domeniul tehnicii înaintate a fost pentru noi colaborarea strînsă cu facultatea de specialitate din cadrul Institutului politehnic din Timișoara, care ne-a pus la dispoziție o bogată documentație tehnică și științifică și ne-a dat posibilitatea să efectuăm o serie de experiențe complexe în noile sale laboratoare.

PROF. AMELIA BRINZEI, directoarea Școlii tehnice de radio-televiziune din Timișoara: Noile stații de radio și televiziune, marile magistrale de energie electrică și fabrica de transistori care va fi construită în anii șesenalului — iată doar cîteva din marile obiective din sectorul energiei electrice și radiotehnicii pentru care trebuie să asigurăm cadre cu înaltă pregătire. Pe această linie anul școlar care va începe în curînd reprezintă o etapă de mare însemnătate.

Una dintre preocupările centrale ale profesorilor de specialitate din școala noastră este realizarea unei depline concordanțe între predarea cunoștințelor privind diferite principii și fenomene științifice și deservirea aparatajelor tehnice. Pentru aceasta, în cursul „Exploatare radio și televiziune" vom rezerva un loc mai amplu schemelor echipamentului aflat în exploatare în sectorul radiocomunicații, astfel ca absolvenții să cunoască aprofundat toate aceste scheme.

Tot pentru ca elevii să cunoască cuceririle tehnicii noi vom include în cursul de „Bazele radiotehnicii" elementele de automatică electronică necesare înțelegerii comenzilor automate folosite larg în radiocomunicații.

Toate acestea necesită modernizarea echipamentului de care dispunem în școală. Avem convingerea că, prin sprijinul pe care-l primim de la întreprinderile de specialitate din Timișoara și din partea Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, în rețeaua căruia figurează școala noastră, această condiție va putea fi asigurată.

ING. GHEORGHE FOMETESCU, șef de atelier la hala de motoare Diesel a Combinatului metalurgic din Hunedoara, profesor de tehnologie la Grupul școlar profesional și tehnic al combinatului: În pregătirea noastră pentru noul an școlar, ocupă un loc important măsurile menite să contribuie la familiarizarea ucenicilor cu tehnica nouă și tehnologia înaintată, care se introduc pe scară tot mai largă în secțiile întreprinderilor și care vor fi precumpănitoare în perioada cînd vor absolvi școala actualii ucenici. În pregătirea teoretică a ucenicilor vom pune un accent special pe calculele de strungărie efectuate pe baza exemplelor concrete luate din producție — transformări de filet metric, filet Withworth și moduli — și pe deprinderea lor cu utilizarea tabelelor de calcul al filetului. De asemenea le vom face cunoscute elevilor și ucenicilor metoda de filetare prin frezare folosită amplu în cadrul lucrărilor de serie și mașinile de rulat filet — ultima expresie a tehnicii moderne din acest domeniu. Profesorii de tehnologia materialelor se pregătesc pentru a furniza ucenicilor date în legătură cu diametrele inițiale ale pieselor, în funcție de noile procedee de filetare.

În predarea capitolelor despre mașini-unelte vom acorda un spațiu amplu procedeelor de utilizare a unor mașini de înaltă tehnicitate cum sînt mașinile de rectificat roți dințate și arbori cotiți, mașinile de găurit în coordonate, mașinile de rectificat came etc.

Familiarizarea ucenicilor cu aceste noi cuceriri ale tehnicii moderne necesită folosirea mai largă și mai eficace a intuiției în procesul de predare. De aceea, alături de planșele reprezentînd vederi de ansamblu și secțiuni în principalele agregate și mașini-unelte utilizate în combinatul nostru, cabinetele tehnice ale școlii se vor îmbogăți în noul an cu interesante machete funcționale reprezentînd mașinile și agregatele moderne.

M. A.

Tinerii uzinei

Ne aflăm în pragul unui nou an școlar. Altă dată, acest eveniment se făcea simțit numai în rîndurile unei păturii restrînse de tineri. Astăzi, atmosfera începutului de an școlar cuprinde nu numai școlile, ci și marile uzine, întreprinderile, S.M.T.-urile — toate locurile unde muncește tineretul patriei noastre. Căci pretutindeni în țară, prin grija partidului și a guvernului, tineretul muncitor se îndreaptă cu entuziasm spre învățămînt, spre școală.

Entuziasmul cu care întregul nostru tineret a întîmpinat cel de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor s-a manifestat puternic și în dorința lor de a-și însuși noi cunoștințe, de a-și lărgi orizontul cultural și științific.

La uzinele noastre, Uzinele „Semănătoarea", pregătirile pentru cuprinderea unui număr tot mai mare de tineri muncitori la cursurile școlii medii serale au început din vreme. În anul trecut, 180 de muncitori-elevi din uzină au absolvit cu succes clasele VIII-XI. 18 dintre ei au primit diploma de maturitate și se pregătesc acum pentru admiterea la cursurile fără frecvență în învățămîntul superior. Printre ei se găsesc numeroși fruntași în producție ca lăcătușii Marin Iacob, Ion Răduță sau Alexandru Roșu, care vor urma cursurile Facultății de mecanică din cadrul Institutului politehnic.

Cunoștințele de matematică, chimie, fizică etc. pe care și le-au însușit muncitorii-elevi din uzina noastră i-au ajutat să muncească în producție mai bine, mai organizat, cu randament sporit. La aceasta a contribuit mult munca profesorilor, care au predat cunoștințele în strînsă legătură cu viața, cu problemele concrete ale muncii din uzină. De exemplu, profesorii de matematică și chimie, cunoscînd și folosind numeroase exemple din activitatea de zi cu zi a uzinei, au organizat adesea lecții și discuții cu caracter practic în legătură cu felul cum trebuie aplicate în viață, în munca din producție, cunoștințele studiate în școală. Ca urmare mulți muncitori-elevi din sectoarele strungărie, turnătorie, matrițerie etc. au devenit fruntași în producție. Matrițerul Nicolae Țucă, strungarii Dumitru Pețanca, Tudor Finat și Dumitru Eremia, turnătorii Constantin Mihai și Anton Simionescu sînt numai cîțiva dintre aceștia.

Nu-i de mirare, de aceea, că numărul muncitorilor-elevi sporește mereu. Dacă în anul trecut cursurile clasei a VIII-a au fost urmate de 66 muncitori-elevi, în acest an se pregătesc pentru examenul de admitere în clasa a VIII-a aproape 100 de tineri. Acesta este și un rezultat al muncii susținute desfășurate de către comisiile anume create în sectoarele uzinei, la care au participat și majoritatea cadrelor didactice de la școala medie serală.

Sub îndrumarea comitetului de partid, cu sprijinul conducerii administrative și al cadrelor didactice, organizația U.T.M. din uzinele noastre caută să-i ajute pe tineri să poată urma cursurile în cele mai bune condițiuni, să se pregătească temeinic. S-au luat măsuri pentru ca majoritatea muncitorilor-elevi să lucreze într-un singur schimb. Pentru puținii tineri care vor lucra în două schimburi s-au repartizat astfel orele de muncă, încît ei să poată frecventa școala cu regularitate. Ne-am îngrijit de asemenea ca toți elevii să-și efectueze concediile de odihnă pînă la data începerii cursurilor.

Pe baza experienței acumulate în anul trecut vom căuta să extindem numărul grupelor de studiu ale muncitorilor-elevi și să le organizăm pe baza unui program precis, elaborat în colaborare cu conducerea școlii medii serale. De asemenea, ne vom îngriji ca muncitorii-elevi să fie sprijiniți permanent de ingineri și tehnicieni în aprofundarea diferitelor probleme teoretice și practice pe care le studiază în școală. Vom acorda un mai mare sprijin cadrelor didactice, mobilizînd pe elevi la consultații și meditații, controlînd permanent frecvența și pregătirea lor și organizînd periodic ședințe de analiză a felului în care își îndeplinesc îndatoririle școlare.

Entuziasmul cu care se pregătesc deopotrivă pentru cursuri atît profesorii cît și muncitorii-elevi reprezintă pentru uzina noastră o garanție vie că munca în viitorul an școlar se va desfășura la un nivel tot mai ridicat.

DUMITRU ION
secretar al Comitetului U.T.M. de la Uzinele „Semănătoarea"

Elevii învață să însilozeze porumbul

Numeroase școli — ca de exemplu Școala de 7 ani din Șelimbăr, raionul Sibiu, sau o serie de școli din regiunea Pitești — și-au prevăzut, în planul de lucrări practice agricole, și cultivarea porumbului pentru siloz. Acum, în cadrul activităților obștești de vară, profesorii de cunoștințe agricole și de științe naturale îi învață pe elevi să recolteze porumbul de siloz în faza de lapte-ceară.

Înainte de toate, pedagogii le explică elevilor de ce este bine ca recoltarea să se facă numai cînd porumbul se află în această fază și nu mai de vreme sau mai tîrziu. Astfel, ei le arată că în faza de lapte-ceară planta are acumulate maximum de substanțe nutritive și, în același timp, se află într-un stadiu maxim de creștere, ceea ce asigură o producție mare la hectar. Pe de altă parte, experiența de pînă acum a demonstrat că o bună fermentare a masei însilozate se obține atunci cînd planta conține cea mai mare cantitate de zahăr — și aceasta este maximă tot în faza de lapte-ceară.

Pentru ca elevii să-și dea seama dacă porumbul a atins faza de lapte-ceară, profesorii le fac cunoscute caracteristicile acestei faze : bobul, dacă este strivit, se prezintă sub forma de aluat ; din el nu trebuie să curgă un lichid lăptos, dar în același timp să nu ajungă la consistența cerii : frunzele inferioare au o culoare puțin îngălbenită și încep să atîrne, în timp ce frunzele din partea superioară sînt încă verzi.

În multe locuri, profesorii i-au învățat pe elevi să pregătească silozuri sau au organizat participarea lor la lucrările de pregătire a silozurilor în gospodăriile agricole colective. Astfel, elevii au luat parte la construirea silozurilor îngropate sau semiîngropate, învățînd totodată cum să calculeze capacitatea acestora în funcție de producția medie la hectar a plantelor pentru însilozat. Ei au aflat de la profesori și de la agronomii din unitățile socialiste că este bine să nu se facă silozuri cu capacitate prea mare, ci de aproximativ 0,5—5 vagoane, că forma acestora poate fi pătrată, hexagonală, rotundă sau de tranșee și că pereții lor se căptușesc cu piatră sau cărămidă presată, legată cu mortar de ciment sau var, iar partea interioară se tencuiește cu ciment. De asemenea, mulți elevi au participat la lucrări de pregătire a silozurilor construite la suprafața pămîntului sau în formă de turn.

În unele locuri, acolo unde au posibilitatea, profesorii organizează participarea elevilor la recoltarea porumbului pentru siloz cu mijloace mecanice (combina S. K. — 2, 6 sau K. U. — 2 — U.R.S.S., cositori mecanice sau secerători simple adaptate acestui scop). În alte locuri elevii recoltează cu mijloace manuale (secera și coasa).

O dată porumbul recoltat (chiar în aceeași zi), elevii învață să-l toace mărunt (1—2 cm.), cu tocătoarea manuală sistem „Topleț" sau cu hîrlețul pentru tocat. Mulți dintre ei au însă posibilitatea să participe, în unitățile agricole socialiste, la lucrările de tocare a plantelor de porumb cu tocători mecanice „Topleț" R.S.S.—6 de mare productivitate, acționate cu forță motrică, sau cu tocătoarea tip T.M.S.—6, 0.

Concomitent cu tocarea, elevii au învățat cum se efectuează operația propriu-zisă de însilozare. Ei au aflat cu acest prilej că o condiție importantă pentru asigurarea unei fermentații reușite constă în presarea cît mai puternică a masei tocate, pentru a îndepărta aerul, care ar determina o fermentație aerobă, contraindicată și că, de asemenea, umplerea silozului trebuie să se facă într-un timp cît mai scurt posibil — nu mai lung de o zi — pentru evitarea încălzirii și pierderilor în substanțe nutritive și vitamine.

Făcînd cunoscută elevilor tehnica însilozării și organizînd participarea lor la lucrările de însilozare, profesorii fruntași îmbină cunoștințele transmise cu acest prilej cu cunoștințele însușite de elevi la alte discipline. Bunăoară, în legătură cu forma gropii pentru siloz și calcularea volumului în raport cu masa de însilozat ei le cer elevilor să rezolve probleme în care se aplică cunoștințe de geometrie în spațiu, de algebră etc.

În legătură cu procesul de fermentație ce are loc în siloz, profesorii fac legătura cu o serie de cunoștințe de chimie organică referitoare la acizi organici și zaharide, arătîndu-le elevilor că în condițiile așezării porumbului tocat cît mai omogen și cît mai compact respirația celulară este redusă, iar pierderile calitative și cantitative din siloz sînt mai mici, că zaharurile — în special lactoza — se transformă în acid lactic care favorizează fermentația lactică indispensabilă unui nutreț murat de calitate bună sau că, în cazul unei așezări afînate, metabolismul celular continuă în siloz în prezența aerului și se formează acidul butiric, care favorizează fermentația butirică, dăunătoare.

Se vede limpede ,așa dar, că lucrările practice de însilozare a porumbului dau elevilor posibilitatea să dobîndească multe cunoștințe și deprinderi importante, că ele contribuie mult la legarea învățămîntului de viață.

Ing. VALENTINA VIȘAN

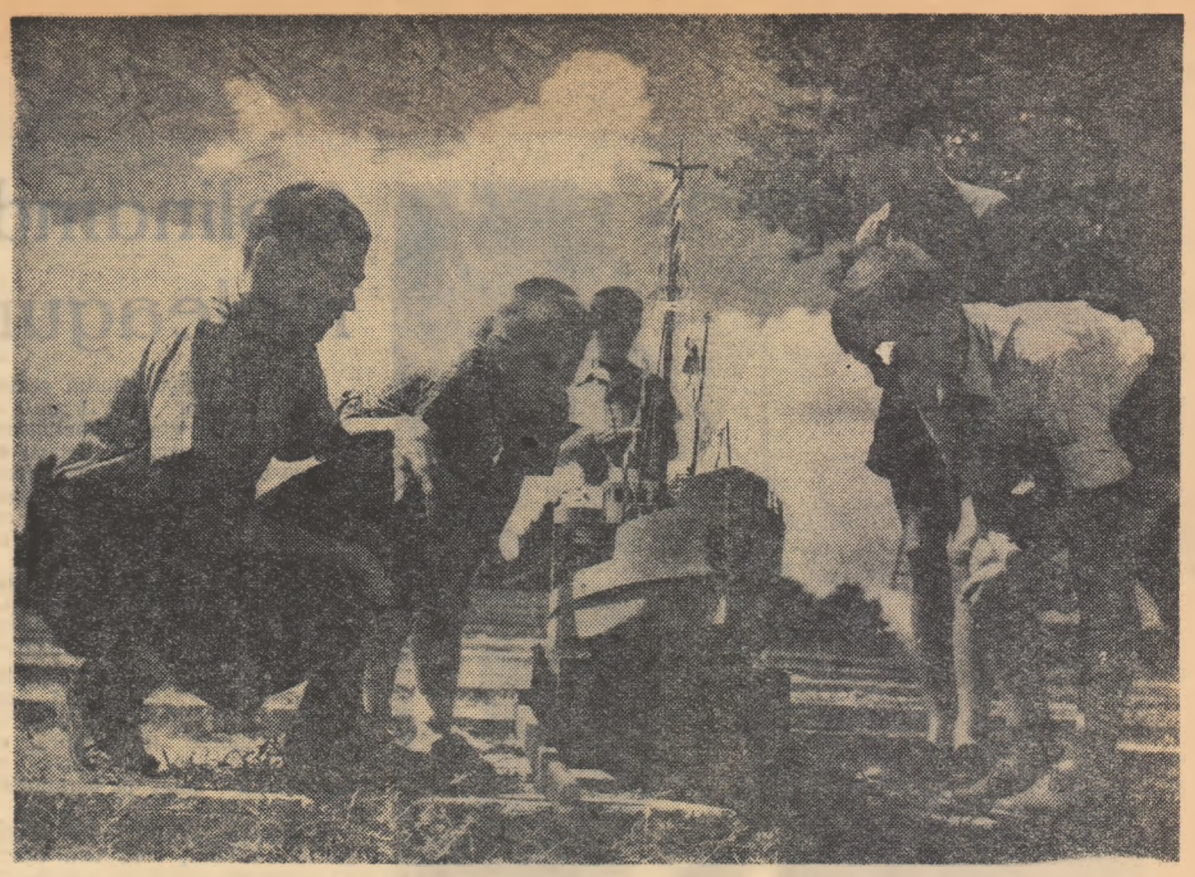

Deocamdată, rampa de pe care tinerii navomodeliști își lansează nava n-are mai mult de 1 metru. Curînd, însă, din rîndul lor se vor ridica constructori de mari motonave.

Revista de pedagogie

nr. 4/1960

Acest număr este consacrat, în cea mai mare parte, problemelor școlii și pedagogiei privite în lumina Documentelor celui de-al III-lea Congres al P.M.R

Articolele de la rubrica **„Studii"** dezbat cele mai importante aspecte ale învățămîntului nostru în etapa actuală și următoare. Astfel, sînt publicate studiile : SARCINILE ȘTIINȚEI PEDAGOGICE ÎN LUMINA CELUI DE-AL III-LEA CONGRES AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN, de **Stanciu Stoian**; ȘCOALA DE 8 ANI, O NOUĂ ETAPĂ ÎN RIDICAREA NIVELULUI CULTURAL AL INTREGULUI POPOR, de **Ion Borca și Eugen Blideanu**; LEGAREA TOT MAI STRÎNSĂ A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI CU PRACTICA CONSTRUCȚIEI SOCIALISTE, SARCINA DE FRUNTE A ȘCOLII, de **Anghel Manolache**; PREGĂTIREA MUNCITORILOR CALIFICAȚI ȘI A TEHNICIENILOR LA NIVELUL CERINȚELOR MEREU CRESCINDE ALE ECONOMIEI NAȚIONALE ÎN PLINĂ DEZVOLTARE, de **C. Nicolescu-Nica și Florea Danes**; POSIBILITĂȚI TOT MAI LARGI DE DEZVOLTARE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SERAL ȘI FĂRĂ FRECVENȚĂ, de **Pompiliu Vilcu**; LĂRGIREA BAZEI MATERIALE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE TOATE GRADELE, OBIECTIV DEOSEBIT DE ÎNSEMNAT AL DEZVOLTĂRII ȘCOLII NOASTRE, de **Ilie Aliman și Pavel Cănănău**.

La rubrica **„Consultații — Discuții — Cronică"** sînt publicate articolele : Contribuția geografiei regiunii la educarea elevilor în spiritul patriotismului socialist, de **Vasile Popeangă**, Formarea deprinderilor de a rezolva probleme de aritmetică la elevii din clasele I—II, de **Gheorghe Sireteanu**, Despre structura lecției cu toate verigile procesului de învățămînt de **Gheorghe Goian**, Despre activitatea educativă din școlile profesionale și tehnice, de **Nicolae Tălpășeanu**, Folosirea demonstrației la lecțiile de aparate și instalații în școlile tehnice de chimie, de **Valeriu Rusescu**, Discutarea unor probleme instructiv-educative în Consiliul superior al școlilor, de **Silvia Dima**, Consfătuirea profesorilor de matematică din Capitală care predau în învățămîntul seral, de **Mihai Timofte și Ilie Ilasievici**.

Rubrica **„De peste hotare"** cuprinde articolele : Congresul învățătorilor din R.S.F.S.R. — eveniment important în dezvoltarea școlii și pedagogiei sovietice, de **Gheorghița Fleancu** și Verificarea și aprecierea cunoștințelor elevilor în școala sovietică, de **A. Turovțev.**

În cadrul rubricii **„Critică și bibliografie"**, **Emil Domocoș** prezintă noua ediție în limba romînă a culegerii „Despre educația comunistă" de M. I. Kalinin, iar **Nina Cavarnali** vorbește despre revista pedagogică bulgară „Narodna prosveta".

Să recomandăm elevilor

MARIN PREDA : „INTILNIRE DIN PAMINTURI"

Inițiativa Editurii tineretului de a tipări într-un singur volum cele mai valoroase nuvele ale lui Marin Preda este binevenită. Mulți dintre cititorii tineri vor avea astfel posibilitatea să reconstituie drumul ascendent al autorului romanului „Moromeții".

„Întîlnirea din pămînturi", nuvela care a dat titlul cărții, a fost cartea de debut a lui Marin Preda (1948), prevestind un talent viguros, înzestrat cu mari posibilități de a explora universul rural.

În noul volum cititorii regăsesc și nuvelele de mai mare întindere „Desfășurarea" (1952), „Ferestre întunecate" (1956) și „Îndrăzneala" (1959). Eroii acestor nuvele — Ilie Barbu, Vasile Bodescu, Anton Modan și alții — întregesc tabloul țărănimii impilate din trecut, trezită la o nouă viață prin eliberarea ei de sub exploatarea moșierilor și a chiaburilor, prin îndrumarea ei către noile idealuri de viață ale societății noastre.

Un interes deosebit al acestui nou volum îl constituie și faptul că autorul lui a revenit asupra unor pagini din proza sa, desăvîrșindu-le.

V. A. OBRUCEV : „ȚARA LUI SANNIKOV"

Academicianul Obrucev, autorul „Țării lui Sannikov", reapărută recent într-o nouă ediție în Editura tineretului, imaginează, folosindu-se de un vast material documentar, un ținut situat în zona polară, în craterul unui gigantic vulcan în inactivitate. Aici, datorită căldurii subterane, trăiesc onchilonii și tribul primitivilor Van Pu — oameni ce nu se deosebesc cu nimic de strămoșii noștri din caverne și cu care ia contact expediția rusă plecată la sfîrșitul secolului trecut să descopere „Țara lui Sannikov".

Prezentînd Țara lui Sannikov, autorul romanului dezbate interesante probleme de navigație, geografie, paleontologie și alte domenii referitoare la istoria apariției omului pe pămînt. Și, întrucît aceste probleme sînt soluționate cu ajutorul procedeelor literare, cartea este deosebit de interesantă, captivînd pe cititor.

A ÎNCEPUT DIFUZAREA MANUALELOR ȘCOLARE GRATUITE

Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la introducerea gratuității manualelor școlare pentru toți elevii din clasele I-VII, adoptată pe baza Documentelor Congresului al III-lea al P.M.R., începe să prindă viață.

La Centrul de librării și difuzare a cărții — regionala București, a început astăzi acțiunea de difuzare a manualelor școlare gratuite către directorii școlilor din Capitală, care le vor împărți elevilor o dată cu deschiderea cursurilor într-un cadru festiv.

Pentru ridicarea numărului necesar de manuale școlare directorii școlilor din Capitală se prezintă pe raioane la depozitul de cărți școlare din bulevardul Gh. Coșbuc, nr. 38—40.

În fața micului ecran

Așteptate cu nerăbdare de miile de telespectatori din rîndurile copiilor, programele bogate și variate pe care le oferă micul ecran atrag atenția și interesul pionierilor și școlarilor prin conținutul lor recreativ și educativ.

Mult așteptate și „gustate" de către pionieri și școlari sînt mai ales programele duminicale, care, de obicei, încep cu un jurnal de actualități din viața celor mici. Astfel, în cadrul „Zilelor de vacanță" din luna iulie, o emisiune a fost închinată în întregime taberelor de copii, care au împînzit litoralul și munții noștri în vara acestui an. Micii telespectatori au putut vedea tabăra de la Năvodari, uriaș complex de odihnă și recreare, unde și-au petrecut vacanța mii de pionieri, imagini din marea tabără de la Borsec sau din tabăra de la Palatul pionierilor din București. Această secvență i-a înveselit mult pe cei ce o vizionau, prin măiestria cu care au fost surprinse scenele hazlii de la tobogan, scăldătoarea copiilor și atîtea alte distracții îndrăgite de tineretul școlar. Operatorii televiziunii n-au uitat nici de numeroasele expoziții organizate de elevi în cursul verii și au prezentat pe rînd imagini de la expoziția pionierilor din regiunea Craiova, iscusitele aparate electrotehnice construite de pionierii din regiunea Stalin, macheta distileriei de petrol confecționată de pionieri din Ploești etc.

Poate că totuși jurnalele acestea ar deveni și mai atractive, și mai bogate în conținut, dacă redactorii și-ar însoți pe alocuri comentariile și cu scurte informații istorico-geografice legate de localitățile pe care le prezintă.

Un larg domeniu de activitate al televiziunii îl constituie de asemenea emisiunile de știință și tehnică consacrate pionierilor și școlarilor, care au loc săptămînal. Antrenarea micilor spectatori spre cercetarea științifică, dezvoltarea interesului lor pentru tehnică reprezintă obiective importante, pe care televiziunea are posibilitatea să le îndeplinească cu competență. În cadrul emisiunilor de acest gen pionierii și școlarii au putut învăța în toate amănuntele, de pildă, cum se poate construi economic și ușor un aparat Morse și cum funcționează acesta. Redactorii emisiunii au ocolit în mod abil rigiditatea spre care se poate aluneca în astfel de cazuri. Bunăoară, ei au introdus o scenă cu un „televizor" în televizor, care a înviorat programul și l-a făcut interesant și sugestiv. De asemenea, foarte ingenioase s-au dovedit procedeele prin care au căutat să fixeze în memoria copiilor cîteva semnale din alfabetul Morse, precum și recapitularea de la sfîrșit.

Binevenite în cadrul emisiunilor științifice sînt jurnalele televiziunii sovietice. Prin calitatea lor și prin realizarea lor tehnică acestea reprezintă un model de la care redactorii noștri au multe de învățat.

Un alt sector foarte important pentru educarea tineretului nostru îl prezintă emisiunile literar-artistice, cele mai multe ca număr pe care copiii le pot vedea la televizor. Televiziunea apelează deseori în aceste emisiuni la diferite colective artistice de pionieri și școlari, ceea ce stimulează organizarea de cît mai multe formații de acest fel în rîndurile lor.

În ultimele săptămîni, o parte din emisiunile literar-artistice au fost închinate zilei de 23 August. Nota lor dominantă a fost dezvoltarea sentimentului de dragoste fierbinte pentru patria noastră, de recunoștință și admirație pentru faptele eroice ale oamenilor muncii conduși de partid în zilele insurecției armate și pe frontul antifascist. În cadrul unor programe speciale au fost prezentate imagini din țară, care redau înfăptuirile oamenilor muncii în opera de construire a socialismului. Un asemenea program, reușit în multe privințe, a fost emis în ziua de 14 august, cînd micilor telespectatori li s-au înfățișat în cadrul emisiunii „Patria noastră", diferite aspecte din Hunedoara. Completată în mod instructiv prin telejurnalul pionierilor — care, între altele, a adus cîteva imagini din acțiunile patriotice ale pionierilor — și prin filmul sovietic „Spicele aurii" întreaga emisiune s-a menținut la un nivel artistic și tehnic ridicat.

MIHAIL COSMA

În excursie

Colindînd meleagurile patriei

Incă din timpul anului şcolar, elevii claselor V-VII de la Şcoala medie din Jimbolia, regiunea Timişoara, au hotărît ca în vacanţa de vară să organizeze o excursie în ţară. Cînd toate pregătirile au fost terminate, şcolarii, însoţiţi de profesori, au pornit la drum.

Vor rămîne de neuitat pentru ei impresiile din timpul călătoriei cu vaporul de la Orşova la Cazane şi apoi la Ada-Kaleh. Cu această ocazie ei au văzut inscripţiile în stîncă datînd din timpul împăratului Traian şi au aflat amănunte în legătură cu istoricul insulei Ada-Kaleh, pe care le-au notat în carneţelele lor.

Sosiţi în Capitală, au vizitat Muzeul satului, care le-a ajutat să cunoască condiţiile social-economice în care a trăit poporul nostru în perioade mai îndepărtate, cît şi caracteristicile satelor din diferitele regiuni ale ţării.

Un aspect cu totul neobişnuit pentru ei l-a oferit centrul Capitalei — Piaţa Republicii cu noile ei blocuri moderne şi noua sală a Palatului R.P.R. Nu le-a fost greu să observe că întregul oraş este un imens şantier, că Bucureştiul îşi schimbă mereu înfăţişarea, devenind tot mai frumos. Copiii au înţeles că toate aceste minunate realizări ce se văd la tot pasul în Capitală, ca şi în întreaga ţară, sînt o urmare a faptului că oamenii muncii sînt stăpîni pe soarta lor, pe forţa lor de muncă.

Incîntătoarea Vale a Prahovei, cu atrăgătoarele ei staţiuni de odihnă şi minunatele locuri pitoreşti, a produs o profundă impresie în sufletele şcolarilor. Copiii au urcat culmile Bucegilor, poposind la Cota 1400, la Vîrful cu Dor, la Piatra Arsă, la Babele etc. Cu această ocazie şi-au putut verifica şi cunoştinţele de geografie şi geologie.

Un alt obiectiv al excursiei a fost şi vizitarea Castelului Peleş. Această vizită a avut o mare influenţă educativă asupra elevilor, căci au văzut cu ochii lor bogăţia şi huzurul în care trăia regele, cel mai mare exploatator, dispreţul lui faţă de popor.

Drumul excursiei a continuat, prin Gheorghieni, spre Lacul Roşu şi de aci la Bicaz. Copiii au rămas uimiţi de uriaşul baraj care se ridică aici şi de mărimea lacului de acumulare. Aproape nu le venea să creadă că toate acestea sînt realizări ale omului.

Hunedoara i-a impresionat pe copii prin clocotul uzinelor ei, prin atmosfera de muncă creatoare ce o domină. După ce au intrat pe porţile uzinei, s-au îndreptat spre uriaşul cuptor Siemens Martin. Aici, plini de emoţie, au aşteptat alături de tinerii topitori să vadă curgînd din cuptor rîul de fontă topită. Au urmărit de asemenea şi celelalte procese prin care trece minereul pînă la topire. In sfîrşit, excursioniştii au vizitat laminorul de oţel, admirînd pe muncitorii şi muncitoarele care, aşezaţi pe punţi de comandă, dirijează cu mîna sigură acţiunile uriaşelor maşini.

Excursia le-a prilejuit elevilor nu numai momente de recreare, ci şi de bogată informare, de educare în spiritul înaltului patriotism socialist.

*

In scopul cunoaşterii patriei şi realizărilor regimului de democraţie populară, elevii Şcolii de 7 ani nr. 2 din Focşani, însoţiţi de cadrele didactice, au făcut o plăcută excursie pe meleagurile bătrînei Moldove. Localităţile prevăzute în itinerar le erau cunoscute elevilor din cărţi, acum însă li s-a oferit prilejul să le vadă cu proprii lor ochi.

Prima localitate vizitată a fost Bacăul — oraş în plină transformare — cu numeroase construcţii noi. Apoi elevii au văzut marile construcţii de la Săvineşti, Roznov ş.a

In continuare, excursioniştii au străbătut Cheile Bicazului.

In casa-muzeu de la Humuleşti a lui Ion Creangă, marele povestitor al poporului nostru, elevii au intrat cu pietate, urmărind cu atenţie fiecare lucru care aminteşte de viaţa şi copilăria lui.

Locurile pitoreşti şi măreţele realizări de pe plaiurile frumoasei noastre patrii nu vor fi uitate niciodată de elevii Şcolii de 7 ani nr. 2 din Focşani.

*

Şcoala de meserii din Tg. Neamţ a organizat de curînd, pentru elevii ei o excursie cu tema: „Să cunoaştem patria şi realizările oamenilor muncii".

Excursia s-a desfăşurat pe traseul Tg. Neamţ, Gheorghieni, Miercurea Ciuc, Oraşul Stalin, Valea Prahovei, Doftana, Tg. Ocna, Slănic, Comăneşti, Roznov, Săvineşti, Piatra Neamţ.

Vizitarea marilor obiective industriale de la Bicaz, Moineşti, Comăneşti, a oraşului nou Lucăceşti, a fabricii de relon din Săvineşti etc. a făcut să crească admiraţia tinerilor faţă de entuziasmul cu care luptă oamenii muncii pentru înflorirea economiei patriei, pentru ridicarea continuă a bunăstării poporului.

Tabără în corturi

In vara aceasta, din iniţiativa Secţiei de învăţămînt şi a Comitetului U.T.M. din raionul „23 August" al Capitalei, a funcţionat în pădurea „Pustnicul" o tabără de un fel deosebit — tabăra de corturi.

Situată într-un cadru de o frumuseţe rară, tabăra a găzduit aproape 600 de pionieri din raion, fruntaşi la învăţătură, repartizaţi în serii de cîte trei zile.

Scopul taberei a fost să ajute pe pionieri la trecerea normelor pentru obţinerea distincţiilor pioniereşti. De aceea, programul ei a cuprins activităţi artistico-culturale, sportive, sanitare, gospodăreşti. Amintim printre acestea excursiile în pădure pentru strîngerea de plante şi insecte, concursurile de orientare în pădure, întrecerile între grupe şi detaşamente în vederea trecerii normelor de înot, meciurile de fotbal şi volei, tirul, cîntecele şi jocurile pioniereşti, minunatul foc de tabără şi altele.

Colectivul de pedagogi care a muncit în tabăra de corturi s-a străduit să organizeze cît mai bine activitatea multilaterală a pionierilor.

De la mare la munte

Cîteva sute de copii din regiunea şi oraşul Constanţa îşi petrec vacanţa în tabere la Borsec şi Rastoliţa, în Regiunea Autonomă Maghiară. Peisajul deosebit de frumos încîntă ochii copiilor de pe meleagurile dobrogene.

Dar în aceste locuri, situate atît de departe de litoral, copiii au adus cu ei ceva din atmosfera regiunii din care vin. Programele artistice pe care le pregătesc cei de la Rastoliţa pentru a fi prezentate în faţa sătenilor la căminul cultural, de pildă, cuprind cîntece şi versuri despre Marea Neagră. „Glasul Mării Negre" s-a intitulat unul din aceste programe, pe care de curînd l-au urmărit cu mult interes oamenii din Rastoliţa.

Zile de neuitat

Culmile stîncoase ale Bucegilor, de pe care s-au desprins şi ultimele fîşii de nori, vestesc una din acele zile în care de jos, din Buşteni, Caraimanul poate fi admirat în toată măreţia lui. Aşezată într-un colţ pitoresc, clădirea taberei sclipeşte de departe în lumina soarelui de munte. Sus, deasupra curţii, flutură steagul tricolor.

De la poartă ne întîmpină rîsetele vesele ale pionierilor adunaţi în curte. Două detaşamente se pregătesc pentru excursia pe care o vor face pe undeva, prin împrejurimi.

— Va fi o excursie cu caracter deosebit — ne explică instructorul superior. Pe drum se va desfăşura un joc de orientare. Pentru a ajunge la ţinta excursiei, pionierii se vor orienta după semnele pe care noi, instructorii, le-am făcut pe parcurs. In preajma fiecărui semn, pe o rază de 10 m, pe lîngă un pom ori pe sub o piatră, am ascuns cîte un bileţel. Echipa trebuie să-l găsească şi să răspundă la întrebarea pe care am scris-o în el. La alcătuirea punctajului vom ţine seama cîte bilete au fost găsite, în cît timp s-a răspuns la întrebări, în ce grad răspunsurile date au fost corecte. Echipa cîştigătoare va căpăta un premiu în cărţi. Am avut grijă — continuă instructorul — să alegem întrebările în aşa fel încît să contribuim prin ele la fixarea cunoştinţelor căpătate de pionieri în aceste zile din contactul direct cu relieful şi clima Văii Prahovei, cu fauna şi flora de pe aci, cu industria locală.

— In bileţelele pe care le-am găsit noi cu ocazia excursiei precedente — spune unul dintre pionieri — eram întrebaţi: „Care sînt localităţile străbătute de rîul Prahova?" „Ce înălţime are vîrful Omul?" sau „Ce fel de fabrici se găsesc la Azuga şi la Buşteni?" Uneori întrebările erau în legătură cu istoricul Văii Prahovei. De exemplu: „Ce reprezenta pe timpul regimului burghezo-moşieresc staţiunea climaterică Sinaia? Cine se lăfăia în castelul Peleş? Ce era Cazinoul?"

Pe feţele tuturor pionierilor se citeşte nerăbdarea de a începe jocul care, fără îndoială, va da excursiei lor un farmec deosebit.

In curte a rămas detaşamentul pionierilor mici. Sub conducerea învăţătoarei, se pregătesc să înceapă repetiţia pentru programul artistic care va avea loc mîine seară în jurul focului de tabără.

Inainte de a începe, învăţătoarea ne povesteşte că şi cei mici au avut ieri o zi deosebit de frumoasă. S-a organizat cu ei o excursie la cabana „Refugiul alpin", unde au fost găzduiţi de cîţiva alpinişti, muncitori la o uzină din Bucureşti. Alpiniştii le-au istorisit copiilor cum au izbutit ei să cucerească înălţimile şi le-au făcut demonstraţii pe cîţiva colţi de stîncă din apropiere.

*

In cabinetul directorului, răsfoind jurnalul de tabără al unei serii mai vechi, citim:

„Seara trecută a avut loc focul de tabără. A fost o seară frumoasă, de neuitat. Aşezaţi în semicerc copiii priveau parcă vrăjiţi flacăra care lumina în jur".

Jos, în curte, la repetiţie pentru seara de mîine, detaşamentul pionierilor mici cîntă: „La revedere oraş iubit". Este un cîntec închinat Buştenilor.

— Cuvintele lui au fost compuse de cîţiva pionieri mai mari din această serie, spune instructorul care ne însoţeşte. In cîteva zile a devenit cîntecul preferat al taberei, fiindcă le vorbeşte pionierilor despre locurile în care şi-au petrecut minunat atîtea zile. Copiii au îndrăgit Buştenii şi cu siguranţă că le vor duce dorul acasă, în lungile seri de iarnă care vor sosi.

Intr-adevăr, timpul petrecut într-o tabără aşezată într-un colţ pitoresc de natură, la munte sau la mare, la poalele unor dealuri ori pe marginea unui rîu rămîne de neuitat. Şi amintirile pe care le duc copiii cu ei sînt cu atît mai apropiate, mai dragi, cu cît mai bogată şi mai intensă este viaţa pionierească pe care a trăiesc aici.

TIA MUREŞ
cercetător principal la Institutul de ştiinţe pedagogice

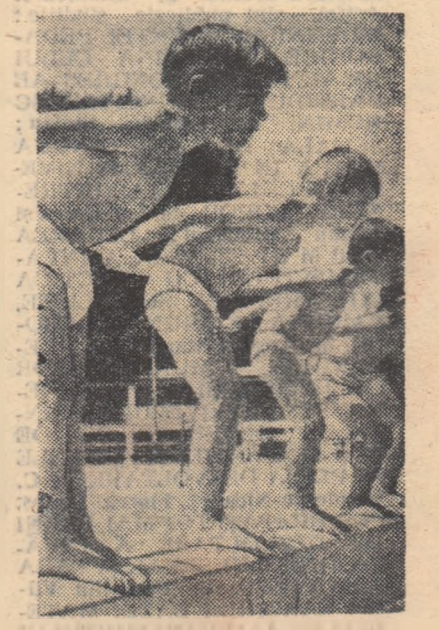

Start! Care va fi primul?...

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti Piaţa Scînteii nr. 1. Telefon 17.80.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Piaţa Scînteii Bucureşti